Nr. 27. Warszawa, dnia 31 lipca 1920 r. Rok II.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru 5 mk., Prenumerata kwartalna 50 mk. Cena ogłoszeń za tekstem wynosi od wiersza jednoszpaltowego petitem: 10 mk. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Redakcji, Leszno 5, tel. red. № 512-64.

TREŚĆ:

Od Administracji.

Administracja „Dz. Urzęd. Min. Skarbu" przypomina Sz. Prenumeratorom, że czas odnowić prenumeratę na kwartał III.

Organizacja władz.

400.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu w przedmiocie zmiany względnie ograniczenia toku instancji i zakresu działania władz i urzędów, podległych Dyrekcji Skarbu we Lwowie.

Na zasadzie art. 8 i 10 ustawy z dnia 8 kwietnia 1919 r. (Dz. Pr. P. P. Nr. 31 poz. 261) w przedmiocie objęcia przez Ministerstwo Skarbu Administracji skarbowej na ziemiach polskich, które wchodziły w skład b. Monarchji austrjacko-węgierskiej, zarządza się, co następuje:

Art. 1.

Władze podatkowe I-ej instancji upoważnia się do: 1) przyznawania czasowego uwolnienia od podatku gruntowego w razie, gdy grunta nieurodzajne zostały poddane uprawie, zatem stały się urodzajnymi, tudzież, gdy grunta urodzajne wskutek nadzwyczajnych zdarzeń żywiołowych stały się na dłuższy szereg lat nieproduktywnymi (§ 33, ustęp 3 austr. ustawy z dnia 23 maja 1883 Dz. u. p. Nr. 83);

2) przyznawania opustów w powszechnym podatku zarobkowym (§ 73 ustęp 2 austr. ustawy z dn. 25 października 1896 r. Dz. u. p. Nr. 220);

3) orzecznictwa w sprawie opustów unormowanych w § 232 austr. ustawy z dnia 25 października 1896 r. Dz. u. p. Nr. 220 (w brzmieniu noweli z dnia 23 stycznia 1914 Dz. u. p. Nr. 13);

4) odpisywania zaległości w podatkach bezpośrednich z powodu wydarzeń wojennych w myśl § 58 rozporządzenia austr. Ministerstwa Skarbu z dn. 30 listopada 1915 Dz. u. p. Nr. 358 w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem z dnia 23 kwietnia 1917 Dz. u. p. Nr. 178 do wysokości 500 koron należytości państwowej, o ile chodzi o inspektoraty skarbowe a do wysokości 1000 koron należytości państwowej, jeśli chodzi o administrację podatków;

5) zaniechania przypisywania w nadzwyczajnych wypadkach (np. z powodu prawdopodobnej nieściągalności, przykrego położenia gospodarczego i t. p.) do bezpośredniego uiszczania tej części podatku dochodowego, co do którego ustał obowiązek służbodawcy do potrącania i odwożenia z powodu ustania wypłaty poborów służbowych (§ 234 austr. ustawy

z dnia 25 października 1896 Dz. u. p. Nr. 220 i art. 82 p. 10 rozporządzenia wykonawczego do IV działu ustawy);

6) odpisywania podatku domowo-klasowego z tytułu klęsk żywiołowych i przekroczenia terminów do wniesienia odnośnych doniesień; odpisywania podatku domowo-klasowego z tytułu grożącego zwalenia się, delożowania, ze względów sanitarnych, jakoteż z powodu mylnej pierwotnej klasyfikacji;

7) w wypadkach zaniechania lub spóźnienia doniesienia o wybudowaniu domu, do ograniczenia wymiaru podatku domowo-klasowego na ostatnie 10 lat, licząc wstecz od czasu, kiedy władza podatkowa dowiedziała się o istnieniu przedmiotu podatkowego (od czasu lokalnego dochodzenia), o ile chodzi o domy, które mają być zaliczone do najniższych 6 klas taryfy podatku klasowego i o ile nie zachodzi zły zamiar;

8) do analogicznego postąpienia jak pod 7 w wypadkach, gdy chodzi o wymiar podatku czynszowego z domów w miejscowościach lit. b. ustawy z dnia 9 lutego 1882 Dz. u. p. Nr. 17;

9) w razie zaniechania lub spóźnienia doniesienia o wypadkach ewidencyjnych, z powodu których przedmiot podatkowy ma być przeniesiony do wyższej klasy — do ograniczenia wymiaru podatku domowo-klasowego na ostatnie 4 lata przewidziane w § 1 ustawy z dnia 18 marca 1878 Dz. u. p. Nr. 31;

10) w razie spóźnionego doniesienia o zburzeniu domu, do odpisywania podatku domowo-klasowego od następnego roku po zburzeniu, jeżeli zachodzą ważne powody i jeżeli chodzi nie o więcej jak o 10 lat i kwotę nie wyższą jak 1000 kor., oraz do zaniechania dodatkowego przypisu podatku domowo-klasowego od tego zburzonego domu;

11) do przyznawania stałych uwolnień od podatku domowego dla zakładów dobroczynnych w tych wypadkach, jeżeli przyjęcie do zakładu następuje w zupełności pod tytułem darmowym;

12) zezwalania na zwłokę lub spłatę ratalną podatków bezpośrednich wraz z dodatkami niepaństwowymi w wypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie, a to o ile chodzi o inspektoraty skarbowe na czas do 18 miesięcy, jeżeli zaległość nie przekracza 500 kor., zaś na czas do 4 miesięcy, jeżeli zaległość nie przekracza 2000 koron; o ile chodzi o administracje podatków do lat 2, jeżeli zaległość nie przekracza 3000 kor., zaś do 6 miesięcy, jeżeli zaległość nie przekracza 5000 kor.

Z tego upoważnienia mogą jednak władze podatkowe I-ej instancji dla tej samej zaległości tylko raz jeden zrobić użytek;

13) zezwalania na zwłokę lub spłatę ratalną grzywien za przestępstwa skarbowo-karne w wypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie do 3 lat, licząc od dnia zezwolenia na zwłokę;

14) odpisywania nieściągalnych zaległości w podatkach bezpośrednich w wypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie, jeżeli nieściągalność wykazana jest aktami i nie wynika z winy organów wymiarowych lub egzekucyjnych, a to:

a) o ile chodzi o inspektoraty skarbowe, gdy zaległa kwota za jeden rok w jednym rodzaju podatku nie przenosi 50 kor. należytości państwowej w podatkach realnych, wzgl. 100 kor. w innych podatkach bezpośrednich, wzgl. gdy zaległości w kilku rodzajach podatków jednego roku lub zaległości, pochodzące wogóle z kilku lat, nie przenoszą razem kwoty 300 kor. należytości państwowej;

b) o ile chodzi o administracje podatków, gdy zaległa kwota w jednym rodzaju podatku nie przenosi 300 kor., wzgl., gdy zaległość w kilku rodzajach podatków jednego roku lub zaległości, pochodzące wogóle z kilku lat nie przenoszą razem kwoty 1000 koron należytości państwowej;

15) odpisywania zaległości w podatkach bezpośrednich, z wyjątkiem podatków realnych, które wprawdzie nie są nieściągalne, lecz ich ściągnięcie napotykałoby na szczególne trudności lub mogłoby zagrażać utrzymaniu gospodarstwa i sile podatkowej dłużnika (t. zw. względna nieściągalność), a to:

a) o ile chodzi o Inspektoraty skarbowe do wysokości 50 koron,

b) o ile chodzi o Administracje podatków, do wysokości 200 kor.,

16) zarządzenia odpisów, względnie zwrotów prawomocnych, a niewątpliwie nienależnych danin i innych płatnych roszczeń państwowych, jeżeli od dnia prawomocności, względnie płatności nie upłynęły 2 lata, a kwota (pojedyńczej należytości wzgl. podatku lub roszczenia państwowego), która ma być odpisana względnie zwrócona, nie przenosi 2000 kor.

Upoważnienie to nie obejmuje częściowego sprostowania wymiarów podatków bezpośrednich.

Art. 2.

Dyrekcje okręgów skarbowych upoważnia się:

I. W sprawach skarbowo karnych:

1) do odstępowania od dalszego postępowania prawnego we wszystkich przypadkach karnych, bez względu na wysokość grzywny ze złożeniem przez obwinionego grzywny, przypadającej wedle § 541 L. 1 skarbowej ustawy karnej, jeżeli zachodzą wszystkie warunki w tym § przewidziane;

2) jeżeli zachodzą ważne okoliczności łagodzące do zniżania:

a) grzywny przypadającej wedle § 541 L. 1. leg. cit. nie przekraczającej kwoty 4000 kor. — do 1/4 części (§ 32 Instrukcji o zastosowaniu sk. ust. kar.);

b) grzywny obliczonej w sposób powyższy, a nie przekraczającej 1000 kor. — poniżej 1/4 części.

3) A) w drodze łaski zwyczajnej do zniżenia lub darowania orzeczonych wyrokiem grzywien za przekroczenia pomniejsze (§ 173 L. 5 sk. ust. kar.);

B) w drodze łaski nadzwyczajnej z ważnych powodów, przemawiających za łagodzeniem w myśl §§ 173 L. 2 i 177 powyższej instrukcji;

a) do zmniejszenia lub darowania aresztu ścisłego lub zwykłego, którego czas trwania nie przekracza 6 miesięcy;

b) do odstępowania od zaostrzenia kar, polegających na utracie praw i uprawnień, na niezdolności uzyskania praw i uprawnień, wreszcie na wydaleniu i ogłoszeniu nazwiska,

c) do zniżania lub opuszczania kar pieniężnych, których kwota nie przekracza 1000 koron,

4) do rozstrzygania wszelkich próśb o odstąpienie od dalszego postępowania prawnego w sprawach o przekroczenia ustawy z dnia 19 sierpnia 1865 Dz. u. p. Nr. 75 ex 1866, o cechowaniu złota i srebra;

5) do zarządzania ponownego postępowania karnego w przypadkach późniejszego wykrycia braku

warunków do odstąpienia od dalszego postępowania prawnego;

6) do zezwalania na wykreślanie z ewidencji prawomocnie rozstrzygniętych spraw karnych w przypadkach udowodnionej trwałej nieobecności skazanego i niemożności ściągnięcia grzywny oraz wykonania aresztu — o ile nie zachodzi odpowiedzialność osobista lub rzeczowa.

II. W sprawach podatków spożywczych:

1) do zatwierdzania ofert dla zabezpieczenia podatków spożywczych od wina, moszczu i mięsa w drodze solidarnej ugody poza miejscami pod względem podatków spożywczych zamkniętemi, jeżeli kwota ugodowa nie przekracza rocznie 6000 kor., osięga co najmniej ostatni dochód roczny i kontrakt ma być zawarty nie na dłużej jak na trzy lata, z zastrzeżeniem rocznego wypowiedzenia.

2) do zatwierdzania kontraktów dzierżawy podatków spożywczych od wina, moszczu i mięsa, poza miejscami pod względem podatków spożywczych zamkniętemi, o ile wydzierżawia się z wolnej ręki korporacjom autonomicznym, jeżeli roczny czynsz dzierżawny nie przekracza kwoty 3000 kor., osięga co najmniej kwotę ostatniego rocznego czynszu, a czasokres dzierżawny nie przekracza 3 lat;

3) do odpisywania względnie zezwalania na zwrot podatku spożywczego z powodu przeszkód w postępowaniu podlegającem opodatkowaniu, jeżeli przepisane warunki niewątpliwie zachodzą i wszelkie formalności były w zupełności zachowane, a kwota podatku, o której odpisanie wzgl. zwrot chodzi, nie przekracza 1000 kor.;

4) do zezwalania zwrotu nienależnych kwot podatku spożywczego do kwoty 2000 kor. włącznie, jeżeli pretensje o zwrot zgłoszono przed upływem jednego roku, przedłożono boletę podatkową i nienależność nie ulega żadnej wątpliwości;

5) do zezwalania przy przewozie przedmiotów podlegających podatkowi spożywczemu przez miejsca pod względem podatków spożywczych zamknięte, na zwrot zdeponowanej kwoty tego podatku wraz z dodatkami w tych wypadkach, w których dany przedmiot występuje przez inny urząd, jak oznaczony w bolecie przewozowej i zdeponowana suma nie przekracza 1000 kor.;

6) do zwalniania w wyjątkowych wypadkach od obowiązku przedłożenia kwitów kasowych lub bolet podatkowych celem uzyskania zezwolenia na zwrot kwot podatku konsumcyjnego, złożonych w myśl obowiązujących przepisów o tym podatku. Dyrekcje okręgów skarbowych mają jednak przy tem baczyć, aby były zachowane wszelkie ostrożności, wskazane ze względu na bezpieczeństwo interesów Skarbu Państwa, a w szczególności, aby strona wystawiła rewers posiadający zupełną moc obowiązującą, który ma być wraz z dekretem zwalniającym dołączony do odnośnej pozycji dziennika,

7) do odpisywania nieściągalnych zaległości w podatkach spożywczych, jeśli kwota podatku nie przekracza 1000 koron, a nieściągalność lub zadawnienie nie nastąpiło z winy organu państwowego.

8) do odpisywania nie przekraczających kwoty 100 kor. zaległości, które wprawdzie nie są nieściągalne, lecz ich ściągnięcie napotykałoby na szczególne trudności lub mogłoby zagrażać utrzymaniu gospodarstwa i sile podatkowej dłużnika (t. zw. względna nieściągalność).

III. W sprawach dotyczących kontroli skarbowej:

1) do przyznawania ryczałtów na czyszczenie, oświetlenie i opalanie ubikacji kancelaryjnych oddziałów kontroli skarbowej w sposób i w wymiarze przysługującym dotychczas Dyrekcji skarbu.

2) do przyznawania Kierownikom Sekcji i nadzorów kontroli skarbowej ryczałtów na lokale kancelaryjne w maksymalnych kwotach ustalonych w § 38 przepisu dla kontroli skarbowej z r. 1907.

3) do orzekania o wydaleniu funkcjonarjuszy kontroli skarbowej w postępowaniu dyscyplinarnem, a to na podstawie uchwały osobnych komisji przy tych władzach, złożonych z Dyrektora okręgu skarbowego lub jego zastępcy, jako przewodniczącego, z Inspektora kontroli skarbowej i urzędnika kontroli skarbowej (§§ 143 i 158 przep. dla kontroli skarbowej).

IV. W sprawach należytości stemplowych i bezpośrednich:

1) do odpisywania, względnie zwracania należytości od skryptów dłużnych oraz należytości wpisowych, wymierzonych od pożyczek zaciągniętych na nieruchomości w publicznych instytucjach kredytowych, o ile udowodniono, że przed zrealizowaniem pożyczki strony za obopólną zgodą od tego aktu prawnego odstąpiły, wpis prawa zastawu jeszcze nie nastąpił lub też dokonany wpis wykreślono i odnośna prośba strony w przeciągu lat 3 od dnia wystawienia skryptu dłużnego wniesioną została,

2) do wykreślania z ewidencji aktów wymiarowych, dotyczących przeniesienia nieruchomości względnie do odpisywania i zarządzenia zwrotu wymierzonej należytości, jeżeli strony zgodnie przed całkowitem wykonaniem odstąpiły od kontraktu, jeżeli nie nastąpił wpis do ksiąg gruntowych ani też oddanie fizycznego posiadania i jeżeli nie zachodzi podejrzenie, że odstąpienie od wykonania kontraktu nastąpiło w celu ukrycia innego przeniesienia,

3) w wypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie do zezwalania na zwłokę lub spłatę ratalną należytości do trzech lat, licząc od dnia płatności, jeżeli natychmiastowe uiszczenie należytości byłoby połączone dla strony ze znaczną szkodą lub ze znacznemi trudnościami, a Skarb Państwa przez udzielenie zwłoki lub strat nie jest narażony na straty.

4) do odpisywania nieściągalnych zaległości, jeżeli kwota należytości (ewentualnie z podwyżką, która ma być zaraz odpisaną) nie przekracza 2000 kor., a nieściągalność lub zadawnienie nie nastąpiło z winy organu państwowego; tudzież do odpisywania zaległości do 2000 kor. w przypadkach, przewidzianych w § 58 rozp. Min. Skarbu z dnia 30 listopada 1915 Dz. u. p. Nr. 358 w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem z dnia 23 kwietnia 1917 Dz. u. p. Nr. 178.

5) do odpisywania nie przekraczających kwoty 500 kor. zaległości, które wprawdzie nie są nieściągalne, lecz ich ściągnięcie napotykałoby na szczególne trudności lub mogłoby zagrażać utrzymaniu gospodarstwa i sile podatkowej dłużnika (t. zw. względna nieściągalność).

6) do wstrzymania najdalej do 4 miesięcy egzekucji pod warunkiem zapłacenia przynajmniej ¼ części wymierzonej należytości.

7) do zezwalania na odpisywanie odsetek za zwłokę, narosłych za czas ubiegły do wysokości 1000 kor. pod warunkiem, jeżeli dłużnik uiści całą odnośną zaległość,

8) do orzekania w ostatniej instancji na rekursy przeciw wymiarom należytości stemplowych lub bezpośrednich, uskutecznionym przez urzędy podatkowe, jeśli należytość nie przekracza 200 kor.

Art. 3.

Zakres działania urzędów podatkowych w przedmiocie wymiaru należytości zmieniony zostaje w sposób następujący:

Urzędy podatkowe wymierzają należytości.

1) od kontraktów kupna nieruchomości, jeżeli te kontrakty prócz przyjęcia przez kupującego dotychczasowych ciężarów hipotecznych albo zabezpieczenia ceny kupna lub jej reszty nie zawierają żadnych postanowień ubocznych (np. innego rodzaju świadczeń dodatkowych, wymowy i t. p.),

2) od darowizn między żyjącymi, jeżeli nie ustanowiono żadnych świadczeń wzajemnych na rzecz darującego, lub osób trzecich,

3) do odpisów urzędownie sporządzonych w myśl § 2 ust. z 23 maja 1883 Dz. u. p. Nr. 82.

Z zakresu działania urzędu podatkowego wyłącza się jednak wymiar należytości:

a) od kontraktów o nabycie gruntów na budowę drogi żelaznej,

b) od kontraktów o kupno nieruchomości — jeżeli którejkolwiek ze stron umawiających się przysługuje osobiste uwolnienie od należytości.

Należytości od wyroków i innych orzeczeń sądowych wymierzaj. wyłącznie Dyrekcje okręgów skarbowych.

Na rekursy przeciw wymiarom należytości uskutecznianym przez urzędy podatkowe, orzekają jako ostatnia instancja administracyjna: Dyrekcja okręgu skarbowego, jeżeli pojedyńcza należytość 200 kor. nie przekracza, Dyrekcja Skarbu we Lwowie zaś, gdy pojedyńcza należytość wynosi więcej, niż 200 kor.

Rekursy przeciw należytościom, przewyższającym 200 kor. urzędy podatkowe przedkładają bezpośrednio Dyrekcji Skarbu we Lwowie.

Przeciw orzeczeniu tych władz może być wniesione zażalenie do Sądu Najwyższego (Trybunału Administracyjnego) z powodu niewłaściwego zastosowania ustawy lub z powodu istotnych wadliwości postępowania.

Art. 4.

Przepis punktu V art. 2. niniejszego rozporządzenia ma analogiczne zastosowanie do urzędów wymiaru należytości.

Urząd wymiaru należytości we Lwowie ma wymierzać taksy w myśl § 212 patentu o taksach z dnia 27 stycznia 1840 zb. ust. sąd. Nr. 404.

Art. 5.

Zawarte w § 61 ust. 1. alinea 2. austr. ustawy z dnia 25 października 1896 Dz. u. p. Nr. 220 w brzmieniu noweli z dnia 23 stycznia 1914 Dz. u. p. Nr. 13 uprawnienie Komisji podatku zarobkowego do ostatecznego orzekania na odwołania rozszerza się także na wypadki częściowego uwzględnienia odwołania.

Ponadto przekazuje się tym komisjom całe orzecznictwo w tych sprawach odwołań przeciw wymiarom powszechnego podatku zarobkowego nieskontyngentowanego, w których stopa podatkowa nie przekracza 500 kor. a przewodniczący zgadza się z załatwieniem komisji.

Zawarte w § 221 ustawy z dnia 25 października 1896 Dz. u. p. Nr. 220 uprawnienie Komisji Szacunkowej do rozstrzygania odwołań rozszerza się na wypadki, w których Komisja i jej przewodniczący są zdania, że należy odwołanie choćby tylko częściowo uwzględnić, a oszacowany dochód roczny nie wynosi więcej, niż 10.000 koron.

Przeciw orzeczeniom Komisji szacunkowej ma opodatkowany wnieść zażalenie do Sądu Najwyższego (Trybunału Administracyjnego) z powodu niewłaściwego zastosowania ustawy lub z powodu istotnych wadliwości postępowania.

Art. 6.

Podatek zarobkowy od przedsiębiorstw obowiązanych do publicznego składania rachunków ma wymierzać Administracja podatków we Lwowie dla kontrybuentów, którzy mają siedzibę w okręgu Izb handlowych Lwów i Brody, zaś Administracja podatków w Krakowie dla reszty kontrybuentów, którzy mają siedzibę na ziemiach polskich b. austrjackiego zaboru.

Art. 7.

Dyrekcja Skarbu we Lwowie rozstrzyga ostatecznie: 1) odwołania przeciw orzeczeniom władz podatkowych I-ej instancji w sprawie opustów unormowanych w § 73 ust. 2 austr. ustawy z dnia 25 października 1896 Dz. u. p. Nr. 220 i w § 232 tej samej ustawy w brzmieniu noweli z dnia 23 stycznia 1914 Dz. u. p. Nr. 13, tudzież w ces. rozporządzeniu z 19 października 1914 Dz. u. p. Nr. 293 i rozporządzeniu austr. Ministerstwa skarbu z 30 listopada 1915 Dz. u. p. Nr. 358; 2) rekursy przeciw wymiarom należytości stemplowych i bezpośrednich, uskutecznionym przez urzędy podatkowe, jeżeli należytość wynosi więcej, niż 200 koron.

Art. 8.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

Warszawa, dnia 26-go maja 1920 r.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Grabski.*

(Dz. Ustaw Nr. 60 z dnia 22-go lipca 1920 r., poz. 373).

Podatek spadkowy i od darowizn.

401.

USTAWA

z dnia 29 maja 1920 r.

w przedmiocie zmiany przepisów o opodatkowaniu spadków i darowizn.

Przepisy dla całego Państwa.

Art. 1. W przedmiocie opodatkowania spadków i darowizn obowiązywać będą:

a) na obszarze b. zaboru rosyjskiego: przepisy art. 25—42 niniejszej ustawy,

b) na obszarze b. zaboru austrjackiego: cesarskie rozporządzenie z dnia 15 września 1915 r. (Dz. U. P. Nr. 278) — ze zmianami, wynikającemi z art. 43—46 niniejszej ustawy,

c) w b. dzielnicy pruskiej: ustawa Rzeszy Niemieckiej z dnia 3 czerwca 1906 r. w brzmieniu, ustalonem ustawą z dnia 3 lipca 1913 r. (Dz. Pr. z r. 1906, str. 654 i z r. 1913, str. 521) — ze zmianami, wynikającemi z art. 47—50 niniejszej ustawy.

Nadto obowiązywać będą na całym obszarze Rzeczypospolitej przepisy art. 2—24 niniejszej ustawy. O ile w tych artykułach oraz w art. 51 jest mowa o „podatku“, należy przez to rozumieć również „należytości“ od spadków i darowizn w myśl przepisów, obowiązujących na obszarze b. zaboru austrjackiego.

Art. 2. Podatek nie należy się, gdy czysta wartość otrzymanego majątku nie przewyższa 5000 marek polskich.

Również nie podlegają podatkowi: sprzęty pokojowe i kuchenne, pościel, odzież i bielizna, przeznaczone do użytku w gospodarstwie domowem spadkodawcy lub darującego, a przechodzące na małżonka lub krewnych w linji prostej — jeżeli wartość ich nie przewyższa 10.000 marek polskich.

Art. 3. Stopę podatku oznacza się według załączonej taryfy.

Celem obliczenia podatku należy od czystej wartości otrzymanego majątku potrącić sumę, równającą się najwyższej kwocie bezpośrednio poprzedzającego stopnia wartości. Od reszty wymierza się podatek według stopnia wartości, pod który podpada cała czysta wartość otrzymanego majątku, od sumy potrąconej zaś ten podatek, który przypada według stopnia wartości bezpośrednio poprzedzającego.

Art. 4. Artykułu 2 oraz pozycji 1 taryfy, o ile dotyczą małżonka, nie stosuje się, jeżeli w chwili otwarcia spadku lub zdziałania darowizny małżeństwo było rozwiązane lub małżonkowie byli rozłączeni co do stołu i łoża.

Art. 5. Pokrewieństwo lub powinowactwo, określone w taryfie, uznaje się także wówczas, gdy wynikło ze związków nieślubnych.

Dziecko nieślubne, przysposobione przez swojego ojca lub swoją matkę, należy do osób, wymienionych w taryfie pod poz. 1.

Art. 6. O ile majątek, który fundacja, zakład, zrzeszenie lub związek samorządny otrzymały na podstawie rozporządzenia ostatniej woli lub darowizny, nie jest przeznaczony na cele dobroczynne, ani na cele nauki lub nauczania, Minister Skarbu zezwoli na wniosek podatnika, by wymiar nastąpił podług stopy, wskazanej w poz. 5 taryfy, jeżeli cel, na który majątek jest przeznaczony, ma ważne znaczenie dla dobra ogólnego.

Minister Skarbu może na wniosek podatnika zezwolić na zastosowanie stopy, wskazanej w pozycji 5 taryfy, także wówczas, gdy fundacja, zakład, zrzeszenie lub związek samorządny ma siedzibę za granicą, a zachodzą warunki, podane w powołanej pozycji 5 lub w części pierwszej niniejszego artykułu.

Art. 7. Jeżeli ten sam darujący z tym samym obdarowanym zawarli dwie lub więcej umów, podlegających podatkowi od darowizn, natenczas podatek od każdej z tych umów wymierza się według stopy jednolitej, odpowiadającej sumie podstaw wymiaru, obliczonych co do każdej umowy z osobna.

Powyższy przepis stosuje się odpowiednio, jeżeli ktoś nabył majątek w sposób, uzasadniający wymiar podatku spadkowego, a nadto zawarł ze spadkodawcą jedną lub więcej umów, podlegających podatkowi od darowizn.

Art. 8. Notarjusz, spisując akt umowy, podlegający wymiarowi podatku spadkowego lub podatku od darowizn, ma zapytać strony, czy i o ile zachodzą okoliczności, uzasadniające zastosowanie art. 7, i odpowiedź stron podać w akcie.

Art. 9. Kwota podatku, o ile wypada z ułamkiem marki, winna być zaokrąglona w górę do pełnej marki.

Art. 10. Jeżeli co do rzeczy, oddanych na skład, służy dwu lub więcej osobom solidarnie prawo rozporządzania, to w razie śmierci jednej z nich zachodzi celem wymiaru podatku spadkowego domniemanie prawne, iż te rzeczy należały do osoby zmarłej.

Jeżeli umówiono się, że prawo rozporządzania ma nie ten, na czyje imię rzeczy złożono, lecz wyłącznie inna osoba, natenczas w razie śmierci tej innej osoby zachodzi w zakresie wymiaru podatku spadkowego domniemanie prawne, że należały w całości do niej.

Powyższe postanowienia stosują się również do przedmiotów, znajdujących się w skrzynkach depozytowych (safes) tudzież w razie oddania na skład pieniędzy z zastrzeżeniem zwrotu takiej samej sumy, lub wogóle w razie złożenia rzeczy zamiennych z zastrzeżeniem zwrotu takiej samej ilości rzeczy tego samego rodzaju.

Postępowanie co do przeprowadzenia przeciwdowodu ustalone będzie rozporządzeniem.

Art. 11. Wymiarowi podatku od darowizn nie podlegają:

a) zapomogi, udzielone przez Państwo lub związek samorządny na cele użyteczności publicznej,

b) tantjemy, gratyfikacje i t. p. wynagrodzenia, które pracodawca przyznaje swemu pracownikowi, o ile przedmiotem tego rodzaju darowizny nie jest nieruchomość.

Art. 12. Skarb Rzeczypospolitej oraz polskie zakłady państwowe, będące odrębnemi osobami prawnemi, są wolne od podatku spadkowego oraz od podatku od darowizn.

Art. 13. Majątek, znajdujący się w kraju, wlicza się do podstawy wymiaru w całości, jeżeli spadkodawca lub darujący był w dniu otwarcia spadku lub zdziałania darowizny obywatelem Państwa Polskiego lub miał zamieszkanie w kraju.

Jeżeli był cudzoziemcem i zamieszkiwał za granicą, to znajdujący się w kraju majątek nieruchomy podlega opodatkowaniu bezwzględnie, ruchomy zaś o tyle, o ile nabywca jest obywatelem Państwa Polskiego lub ma zamieszkanie w kraju.

Art. 14. Wartość majątku nieruchomego i ruchomego, znajdującego się za granicą, wlicza się do podstawy wymiaru, jeżeli spadkodawca lub darujący był w dniu otwarcia spadku lub zdziałania darowizny obywatelem Państwa Polskiego.

Jeżeli był cudzoziemcem, to majątek, znajdujący się za granicą, nie podlega opodatkowaniu.

Art. 15. Wierzytelność poczytuje się za znajdującą się w kraju, jeżeli wierzyciel ma w kraju zamieszkanie.

Postanowienia art. 13 i 14, dotyczące nieruchomości, stosują się również do praw, wynikających z ciężarów rzeczowych (z zobowiązań do wydawania części wydobytych żywic ziemnych lub ich wartości, zobowiązania przemysłowca górniczego do wynagrodzenia właściciela gruntu za użytkowanie wnętrza i t. p.).

Art. 16. Przy ustaleniu czystej wartości spadku lub

majątku darowanego zalicza się do ciężarów, w przypadkach, określonych w art. 13 i 14, podatek zapłacony obcemu państwu.

Art. 17. Jeżeli w przypadkach, określonych w art. 13—15, należą do spadku lub majątku darowanego zarówno przedmioty, podlegające opodatkowaniu, jakoteż takie, których się nie wlicza do podstawy wymiaru, to celem ustalenia czystej wartości — o ile podatnik lub władza skarbowa nie udowodnili, że długi i ciężary w całości lub w części obciążają tylko przedmioty pierwsze lub tylko drugie — potrąca się taką część długów i ciężarów, jaka odpowiada stosunkowi ogólnej wartości przedmiotów, należących do podstawy wymiaru, do ogólnej wartości wszystkich przedmiotów nabytych.

Art. 18. Gdy majątek podlegający opodatkowaniu znajduje się w dwu lub więcej dzielnicach, to wymierzenie podatku nastąpi w tej dzielnicy, w której spadkodawca zamieszkiwał, lub w której zdziałano akt darowizny. Jeżeli spadkodawca zamieszkiwał lub akt darowizny zdziałano poza dzielnicami, w których znajduje się majątek, podlegający opodatkowaniu, to Minister Skarbu postanowi, w której dzielnicy nastąpić ma opodatkowanie.

W wypadkach powyższych ustalenie, które przedmioty podlegają opodatkowaniu, oraz obliczenie podstawy wymiaru mają być dokonane dla każdego przedmiotu podług przepisów, obowiązujących w danej dzielnicy. Co do terminu płatności oraz środków prawnych stosują się przepisy, obowiązujące w dzielnicy, w której podatek wymierzono.

Art. 19. W razie niezapłacenia podatku w przepisanym terminie pobiera się odsetki za zwłokę w wysokości 1% miesięcznie od zaległości za czas od upływu terminu płatności do uiszczenia; przytem miesiąc rozpoczęty liczy się za cały.

Celem obliczenia odsetek za zwłokę należy zaległość podatku, składającą się z całych marek i fenigów, zaokrąglić do najbliższej kwoty, obejmującej całe marki, a to: w górę, gdy chodzi o 50 fenigów lub więcej, w dół zaś, gdy fenigów jest mniej niż 50.

Art. 20. Na wniosek podatnika zezwoli władza skarbowa — w razie potrzeby za odpowiedniem zabezpieczeniem — na odroczenie płatności podatku lub jego części albo na uiszczenie ratami najpóźniej w ciągu lat pięciu, jeżeli stwierdzi, że niezwłoczna zapłata byłaby dla podatnika ze względu na jego stosunki gospodarcze zbyt uciążliwa. Władza skarbowa cofnie lub ograniczy ulgi, udzielone z powyższego powodu, w razie odpowiedniej zmiany w stosunkach gospodarczych płatnika. Od płatnika, któremu zezwolono na odroczenie płatności lub na spłatę ratami, pobierane będą odsetki w wysokości ½% miesięcznie, płatne z dołu (odsetki za odroczenie), przytem miesiąc rozpoczęty liczy się za cały. W razie niedotrzymania terminu pobrane będą odsetki za zwłokę, przewidziane w art. 19, od całej sumy, nieuiszczonej w terminie.

Art. 21. Kto oświadcza świadomie nieprawdę celem udaremnienia opodatkowania spadku lub darowizny, lub spowodowania wymiaru w kwocie niższej, niż należy się według ustawy, staje się winnym występku i ulega w drodze sądowej grzywnie, nieprzewyższającej dziesięciokrotnej wysokości kwoty, na której utratę Skarb Państwa narażono. W razie okoliczności szczególnie obciążających może być wymierzona prócz grzywny kara więzienia do sześciu miesięcy.

Grzywna nie może przenosić przypadającego wartości majątku, będącego podstawą wymiaru.

Pozbawienie wolności, zastępujące grzywnę w razie niemożności jej ściągnięcia, nie może przewyższać sześciu miesięcy.

Na obszarze b. zaboru austrjackiego zamiast więzienia wymierzana będzie kara ścisłego aresztu.

Art. 22. Winni innego rodzaju naruszeń przepisów o opodatkowaniu spadków i darowizn — w szczególności niedopełnienia w wyznaczonym terminie obowiązku zawiadomienia władzy skarbowej o śmierci spadkodawcy, lub dostarczenia danych, potrzebnych celem dokonania wymiaru — podlegają grzywnie do wysokości 50.000 marek polskich.

Grzywnę tę wymierza władza skarbowa.

Art. 23. Odpowiedzialność z art. 22 ulega przedawnieniu z upływem lat pięciu od dnia, w którym nastąpiło naruszenie ustawy. Prawo żądania grzywny już nałożonej przedawnia się z upływem lat pięciu od dnia, w którym orzeczenie karne stało się prawomocnem.

Bieg przedawnienia przerywa się przez wszelkie czynności urzędowe, odnoszące się do wymiaru lub uiszczenia grzywny, o ile o nich winnego urzędownie zawiadomiono. Od dnia przerwy przedawnienie biegnie na nowo; w razie odroczenia płatności rozpoczyna się bieg przedawnienia z dniem, do którego zapłatę odroczono.

Art. 24. Minister Skarbu ustali właściwość władz skarbowych do przedsiębrania czynności urzędowych w myśl ustawy niniejszej i przepisów wykonawczych, wydanych na jej podstawie.

Minister Skarbu w porozumieniu z właściwymi Ministrami zarządzi, czy i jak urzędy publiczne (państwowe i samorządowe), w szczególności też notarjusze, mają w inny jeszcze sposób niż określono w ustawie niniejszej lub w przepisach dotychczasowych, których ona nie uchyla, współdziałać z władzami skarbowemi celem opodatkowania spadków i darowizn.

Przepisy dla obszaru b. zaboru rosyjskiego.

Art. 25. Opodatkowaniu w myśl niniejszej ustawy podlega nabycie majątku w drodze spadku, legatu lub darowizny.

Art. 26. Za podstawę wymiaru przyjmuje się czystą wartość nabytego majątku, według stanu w dniu otwarcia spadku lub zdziałania aktu darowizny.

Wartość czystą oblicza się przez potrącenie długów i ciężarów od wartości ogólnej.

Art. 27. Prawa, co do których zachodzi wątpliwość, czy lub w jakiej mierze istnieją lub czy są wykonalne — wlicza się do podstawy wymiaru według ich przypuszczalnej wartości.

Art. 28. Wartość świadczeń powtarzających się ustala się w sposób następujący:

a) W razie ustanowienia ich na wieczne czasy za podstawę wymiaru służy iloczyn z pomnożenia wartości rocznej przez 25.

b) Jeżeli zobowiązanie do takich świadczeń ma trwać do terminu, oznaczonego kalendarzowo, podstawę wymiaru stanowi wartość, skapitalizowana według załączonej tablicy.

c) Gdy zobowiązanie ustanowiono na czas nieoznaczony, jednak nieograniczony do czasu życia jednej lub więcej osób, to za podstawę wymiaru przyjmuje się iloczyn z pomnożenia wartości rocznej przez 12½.

d) Jeżeli w przypadkach, określonych w ustępie c), oznaczono kalendarzowo termin, do którego zobowiązanie trwać będzie niewątpliwie, oblicza się podstawę wymiaru za czas do tego terminu w sposób, podany w ustępie b), za czas dalszy w sposób, podany w ustępie c), nigdy jednak w sumie wyższej, niż podana w ustępie a).

e) Gdy trwanie zobowiązania ograniczone jest do czasu życia jednej osoby, za podstawę wymiaru służy wartość skapitalizowana, obliczona według wieku osoby z której śmiercią zobowiązanie gaśnie;
wartość ta równa się przy wieku:

	lat	15	lub	mniej		18-krotnej	-
wyżej	„	15	do	25	lat	17	„
„	„	25	„	35	„	16	„
„	„	35	„	45	„	14	„
„	„	45	„	55	„	12	„
„	„	55	„	65	„	8½	„
„	„	65	„	75	„	5	„
„	„	75	„	80	„	3	„
„	„	80	„	—	„	2	„

rocznej wartości.

f) Gdy trwanie zobowiązania zależy od życia dwu lub więcej osób, to wartość skapitalizowaną oblicza się według wieku osoby najstarszej lub najmłodszej stosownie do tego, czy zobowiązanie ma zgasnąć z chwilą zgonu osoby, która umrze pierwsza, lub z chwilą śmierci osoby, która umrze ostatnia.

Przepisy powyższe dotyczą również obliczenia wartości użytkowania.

Roczną wartość użytkowania przyjmuje się w sumie, wynoszącej 4% wartości rzeczy, poddanej użytkowaniu, chyba, że niewątpliwą jest wartość wyższa lub niższa.

Art. 29. Podatnik winien udowodnić istnienie i wysokość długów i ciężarów (art. 26), których potrącenia żąda.

Do długów i ciężarów zalicza się również koszty ostatniej choroby spadkodawcy, o ile ich nie pokryto za jego życia z jego majątku, oraz koszty pogrzebu i nagrobka.

Celem obliczenia czystej wartości przedmiotu, poddanego użytkowaniu, nie potrąca się wartości użytkowania.

Art. 30. Jeżeli majątek przechodzi na dwie lub więcej osób, to oblicza się podatek co do każdego z nabywców osobno, według czystej wartości części majątku, jemu przypadłej.

Art. 31. Do zapłacenia podatku obowiązana jest osoba, która nabywa majątek w sposób, podany w art. 25.

Art. 32. Gdy pewien przedmiot przypadł niepodzielnie (w częściach idealnych) dwu lub więcej nabywcom, to każdy z nich prócz podatku, przypadającego nań w myśl art. 31, obowiązany jest solidarnie z współnabywcami do zapłacenia podatków, które przypadają na nich z powodu nabycia tego przedmiotu; łączna kwota, której władza skarbowa może żądać od jednego z współnabywców, nie może jednak wynosić więcej, niż czysta wartość majątku przezeń nabytego.

Art. 33. Nadto może władza skarbowa żądać uiszczenia podatku:

a) od dłużnika zapisu, o ile chodzi o podatek od legatu,

b) od darującego,

c) od notarjusza albo urzędnika publicznego (państwowego lub samorządowego), o ile nie dopełnił obowiązku, ustanowionego dla notarjuszów albo urzędów lub urzędników publicznych w ustawie niniejszej lub w przepisach wykonawczych, wydanych na jej podstawie,

d) od osoby, którą uznano winną przestępstwa, przewidzianego w art. 21, o ile chodzi o kwotę, służącą za podstawę obliczenia grzywny, jeśli w myśl innych przepisów osoba ta nie jest obowiązana do zapłacenia kwoty wyższej.

Art. 34. Osobom, wymienionym w art. 32 i 33, służy prawo regresu przeciw obowiązanym w myśl art. 31, a to: wymienionym w art. 32 według zasady, podanej w art. 1213 i 1214 kodeksu cywilnego Napoleona, wymienionym w art. 33 według zasady, podanej w art. 1216 tegoż kodeksu. Powstanie prawa regresu powoduje przejście przynależytości połączonych z wierzytelnością Skarbu Państwa (art. 1692 powołanego kodeksu).

Dłużnik zapisu może legatarjuszowi potrącić podatek przy wydaniu zapisanego majątku.

Art. 35. Osoby, obowiązane do uiszczenia podatku spadkowego, jak również wykonawca testamentowy i kurator spadku wakującego, winni zawiadomić władzę skarbową o śmierci spadkodawcy w ciągu miesiąca od dnia, w którym się o niej dowiedzieli. Osoby te, jak również dłużnicy spadkodawcy oraz ci, w których posiadaniu znajdują się przedmioty spadkowe, mają na wezwanie władzy skarbowej dostarczyć danych, potrzebnych celem wymiaru podatku. Jeżeli obowiązany do zawiadomienia władzy skarbowej (dostarczenia danych) jest małoletnim nieusamowolnionym lub bezwłasnowolnym, to obowiązków powyższych winien dopełnić ojciec lub opiekun.

Szczegółowe przepisy w przedmiocie, objętym niniejszym artykułem, wyda Minister Skarbu.

Art. 36. Szacunek majątku, od którego należy się podatek, ma być podany w sumie, wyrażającej wartość sprzedażną w dniu otwarcia spadku, względnie zdziałania aktu darowizny. Jeżeli suma podana zdaniem władzy skarbowej nie odpowiada wartości sprzedażnej, to władza skarbowa ma uwiadomić o tem podatnika i wyznaczyć mu termin, najmniej dwutygodniowy, do odpowiedzi. O ileby podatnik nie odpowiedział lub jeżeliby ponowne jego oświadczenie pozostawiło wątpliwość co do trafności podanego szacunku, to władza skarbowa ustali wartość sprzedażną sama sposobem, który określony będzie w drodze rozporządzenia. Koszty tego ustalenia wartości poniesie podatnik, jeżeli kwota, stwierdzona przez władzę skarbową, przewyższa podaną o więcej niż trzecią część.

Art. 37. Władza skarbowa wymierza podatek spadkowy i zawiadamia o wymiarze przez nakaz płatniczy.

Podatek spadkowy należy zapłacić w ciągu miesiąca od doręczenia nakazu płatniczego.

Kwoty, nieuiszczone w terminie, ściągnięte będą w drodze przymusowej według przepisów o egzekucji podatków bezpośrednich.

Odwołanie (art. 40) nie odracza płatności.

Art. 38. Przed uiszczeniem lub zabezpieczeniem podatku spadkowego nie może nastąpić bez zezwolenia władzy skarbowej ani przepisanie majątku spadkowego w księdze hipotecznej, ani uiszczenie długu przez dłużnika spadkodawcy, ani wydanie przedmiotów spadkowych, przechowywanych przez osoby trzecie. Dotyczy to również wydania przedmiotów, wymienionych w art. 10, oraz wypłaty sum ubezpieczenia, płatnych wskutek śmierci spadkodawcy.

Kto świadomie wbrew temu przepisowi uiszcza dług lub wydaje przedmioty wyżej wymienione, odpowiada za podatek, o ile on się należy od wierzytelności, umorzonej przez uiszczenie, lub od wydanych przedmiotów.

O ile z treści sporządzić się mającego aktu notarjalnego lub dokumentu, co do którego notarjusz ma uwierzytelnić własnoręczność podpisu, wynika przejście majątku wskutek śmierci, może notarjusz sporządzić

akt lub uwierzytelnić własnoręczność podpisu tylko za uprzedniem zezwoleniem władzy skarbowej.

Art. 39. Od darowizny, zdziałanej w formie aktu notarjalnego, uiścić należy podatek gotówką do rąk notarjusza, który pobrane sumy wnosi do kasy państwowej.

Sporządzenie aktu notarjalnego przed uiszczeniem podatku dopuszczalne jest tylko za uprzedniem zezwoleniem władzy skarbowej.

W razie uchybienia powyższym przepisom, w szczególności w razie pobrania podatku w kwocie niższej, niż się należy, wymierza podatek władza skarbowa przez nakaz płatniczy (art. 37). Nadto notarjusz ulega grzywnie, przewidzianej w art. 22.

Art. 40. Od nakazu płatniczego (art. 37 i 39) oraz od orzeczenia, którem nałożono grzywnę (art. 22), można wnieść odwołanie w ciągu miesiąca od doręczenia.

Jeżeli tytułem podatku od darowizn (art. 39) uiszczono do rąk notarjusza więcej, niż się należy, władza skarbowa zarządzi zwrot nadpłaty w razie wniesienia prośby o zwrot w ciągu lat trzech od uiszczenia. Jeżeli władza skarbowa dowiedziała się w tymże czasie w jakikolwiek inny sposób o nadpłacie, to zarządzi zwrot z urzędu.

Art. 41. Prawo do wymierzenia podatku ulega przedawnieniu z upływem lat dziesięciu od dnia, w którym prawo to powstało. Bieg przedawnienia przerywa się przez wszelkie czynności urzędowe, odnoszące się do wymierzenia podatku, o ile o nich podatnika urzędownie uwiadomiono.

Art. 42. Ustęp 1 art. 51 rosyjskiego Zbioru ustaw o opłatach, jak również art. 280 tegoż Zbioru nie stosują się do darowizn.

Przepisy dla obszaru b. zaboru austrjackiego.

Art. 43. Uchyla się: pozycje 91 i 96 taryfy należytościowej z 13 grudnia 1862 r. (Dz. u. p. Nr. 89); § 11 ustawy z 18 czerwca 1901 r., (Dz. u. p. Nr. 74); §§ 3, 4, 5, 6, 7, 13, 24, 32, 39 i 40, część 3 § 29, część 3 i 4 § 43 oraz postanowienie zawarte pod liczbą 8 w § 45 cesarskiego rozporządzenia z 15 września 1915 r. (Dz. u. p. Nr. 278); taryfę załączoną do tego rozporządzenia, wraz z uwagami; cesarskie rozporządzenie z 30 grudnia 1915 r. (Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1916).

Art. 44. W § 19 cesarskiego rozporządzenia z 15 września 1915 r. (Dz. u. p. Nr. 278) należy skreślić wyrazy: „i 3“. W §§ 23 i 37 należy skreślić wyrazy: „(§ 43 część 3)“.

W części 1 § 28 należy skreślić słowa: „które zajmują się zawodowo przechowywaniem lub zarządem obcych przedmiotów majątkowych“. W części 5 tegoż paragrafu należy skreślić słowa: „wymienione w § 24“.

Część 1 § 29 uzupełnia się następującem zdaniem końcowem: „Danych, potrzebnych celem wymiaru należytości spadkowej, mają dostarczyć również dłużnicy spadkodawcy oraz osoby, w których posiadaniu przedmioty spadkowe się znajdują“.

§ 38 traci moc, o ile w nim powołano § 5.

W części 1 § 43 należy skreślić wyrazy: „jeżeli niema warunków zastosowania części 3“; w części 5 tegoż paragrafu wyrazy: „niezależnie od zastosowania §§ 82 86 ustawy z 9 lutego 1850 r., Dz. u. p. Nr. 50“.

W § 45 pod liczbą 6 należy skreślić wyrazy: „91, A. 96 a“.

Art. 45. §§ 1 i 2 ustawy z 18 czerwca 1901 r., (Dz. u. p. Nr. 74) nie mają zastosowania do przeniesień majątku, których dotyczy niniejsza ustawa.

W części 7 § 12 tejże ustawy należy słowa: „w wysokości 25 do 1000 K“. zastąpić słowami: „do wysokości 50.000 marek polskich“. W tejże części 7 należy skreślić zdanie ostatnie.

Art. 46. Od wpisu prawa własności, dokonanego w księdze publicznej na podstawie tytułu prawnego, podlegającego wymiarowi należytości spadkowej lub należytości od darowizn, pobiera się należytość nie według działu A pozycji 45 taryfy z 13 grudnia 1862 r. (Dz. u. p. Nr. 89), lecz według działu B tejże pozycji, oraz części 2 § 6 cesarskiego rozporządzenia z 28 sierpnia 1916 r. (Dz. u. p. Nr. 281).

Przepisy dla b. dzielnicy pruskiej.

Art. 47. Uchyla się część pierwszą § 4; §§ 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 14, 15; część drugą § 16; część drugą § 28; §§ 33, 34, 35; część ostatnią § 42; część drugą i trzecią § 46; §§ 47, 48, 49, 50, 51, 52; zdanie drugie i trzecie § 56; § 58, 59, 62 ustawy o podatku spadkowym dla Rzeszy Niemieckiej z 3 czerwca 1906 r. w brzmieniu, ustalonem ustawą z 3 lipca 1913 r. (Dz. Pr. z r. 1906 str. 654 i r. 1913 str. 521).

Art. 48. § 11 ustawy, wymienionej w art. 47, otrzymuje brzmienie następujące: „Podatkowi spadkowemu nie podlega majątek, nabyty na podstawie § 1969 kodeksu cywilnego niemieckiego“.

W §§ 21 i 46 tejże ustawy należy skreślić wyraz: „(§ 34)“.

Zdanie pierwsze § 31 otrzymuje brzmienie następujące: „Podatek spadkowy uiścić ma nabywca“.

Zdanie drugie § 31 należy skreślić.

Zdanie czwarte § 31 otrzymuje brzmienie następujące: „Prócz nabywcy odpowiada za podatek spadkobierca jako dłużnik solidarny do wysokości kwoty, wyrażającej wartość tego, co ze spadku otrzymał“.

Część trzecia § 32 otrzymuje brzmienie następujące:

„Przepisy części 1 i 2 niniejszego paragrafu stosują się odpowiednio w wypadkach, w których przedmioty spadkowe są przechowane u osób trzecich, jeżeli przedmioty te wydano bez zezwolenia władzy skarbowej mimo świadomości, że spadkodawca zmarł. Dotyczy to również wydania rzeczy, wymienionych w art. 10 ustawy w przedmiocie zmiany przepisów o opodatkowaniu spadków i darowizn, uiszczenia długu przez dłużników spadkodawcy oraz wypłaty sum ubezpieczenia, płatnych wskutek śmierci spadkodawcy“.

Część drugą § 42 uzupełnia się zdaniem następującem: „Dłużnicy spadkodawcy i osoby, w których posiadaniu przedmioty spadkowe się znajdują, mają na wezwanie władzy skarbowej dostarczyć danych potrzebnych celem wymierzenia podatku“.

Art. 49. Opłacie stemplowej w wysokości 3 marek, ustanowionej w pozycji 45 pruskiej taryfy stemplowej, nie podlegają dokumenty notarjalne, stwierdzające akt prawny, podlegający podatkowi spadkowemu lub podatkowi od darowizn.

Art. 50. Część druga § 1589 kodeksu cywilnego niemieckiego nie będzie stosowana przy wymiarze podatku spadkowego i podatku od darowizn.

Wejście w życie ustawy i wykonanie.

Art. 51. Ustawa niniejsza wchodzi w życie piętnastego dnia po ogłoszeniu. Będzie jednak stosowana z wyjątkiem art. 21—23 również wówczas, jeżeli spadkodawca zmarł w czasie od 1 stycznia 1916 r., a do dnia ogłoszenia niniejszej ustawy nie zapadła decyzja władzy skarbowej o należności podatku spadkowego.

Art. 52. Postanowienia niniejszej ustawy, o ile dotyczą obszaru b. zaboru rosyjskiego (art. 2—42, 51 i 53), ogłoszone będą w Dzienniku Ustaw oddzielnie w formie jednolitego zbioru przepisów, ułożonego systematycznie, z kolejną numeracją artykułów, niezależną od użytej w niniejszej ustawie.

Art. 53. Wykonanie niniejszej ustawy należy do Ministra Skarbu w porozumieniu z właściwymi Ministrami.

Marszałek:
(—) *Trąmpczyński.*
Prezydent Ministrów:
(—) *L. Skulski.*
Minister Skarbu:
(—) *Wł. Grabski.*

402.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu w przedmiocie jednolitego tekstu przepisów ustawowych o opodatkowaniu spadków i darowizn na obszarze b. zaboru rosyjskiego.

Na podstawie art. 52 ustawy z dnia 29 maja 1920 r. (Dz. Ust. Nr. 49, poz. 299), ogłaszam jednolity tekst przepisów ustawowych o opodatkowaniu spadków i darowizn, obowiązujących na obszarze b. zaboru rosyjskiego.

Warszawa, dnia 2 czerwca 1920 r.

Minister Skarbu:
w z. (—) *Rybarski.*

PRZEPISY

o opodatkowaniu spadków i darowizn na obszarze b. zaboru rosyjskiego.

Art. 1. Opodatkowaniu w myśl niniejszych przepisów podlega nabycie majątku w drodze spadku, legatu lub darowizny.

Art. 2. Wymiarowi podatku od darowizn nie podlegają:

a) zapomogi, udzielone przez Państwo lub związek samorządny na cele użyteczności publicznej,

b) tantjemy, gratyfikacje i t. p. wynagrodzenia, które pracodawca przyznaje swemu pracownikowi, o ile przedmiotem tego rodzaju darowizny nie jest nieruchomość.

Art. 3. Za podstawę wymiaru przyjmuje się czystą wartość nabytego majątku według stanu w dniu otwarcia spadku lub zdziałania aktu darowizny.

Wartość czystą oblicza się przez potrącenie długów i ciężarów od wartości ogólnej.

Art. 4. Prawa, co do których zachodzi wątpliwość, czy lub w jakiej mierze istnieją, lub czy są wykonalne, wlicza się do podstawy wymiaru według ich przypuszczalnej wartości.

Art. 5. Wartość świadczeń powtarzających się ustala się w sposób następujący:

a) W razie ustanowienia ich na wieczne czasy za podstawę wymiaru służy iloczyn z pomnożenia wartości rocznej przez 25.

b) Jeżeli zobowiązanie do takich świadczeń ma trwać do terminu, oznaczonego kalendarzowo, podstawę wymiaru stanowi wartość skapitalizowana według załączonej tablicy.

c) Gdy zobowiązanie ustanowiono na czas nieoznaczony, jednak nieograniczony do czasu życia jednej lub więcej osób, to za podstawę wymiaru przyjmuje się iloczyn z pomnożenia wartości rocznej przez 12½.

d) Jeżeli w przypadkach, określonych w ustępie c), oznaczono kalendarzowo termin, do którego zobowiązanie trwać będzie niewątpliwie, oblicza się podstawę wymiaru za czas do tego terminu w sposób podany w ustępie b), za czas dalszy w sposób podany w ustępie c), nigdy jednak w sumie wyższej, niż podana w ustępie a).

e) Gdy trwanie zobowiązania ograniczone jest do czasu życia jednej osoby, za podstawę wymiaru służy wartość skapitalizowana, obliczona według wieku osoby, z której śmiercią zobowiązanie gaśnie.

Wartość ta równa się przy wieku:

	lat	15	lub	mniej	18-krotnej	
wyżej	„	15	do	25 lat	17	„
„	„	25	„	35 „	16	„
„	„	35	„	45 „	14	„
„	„	45	„	55 „	12	„
„	„	55	„	65 „	8½	„
„	„	65	„	75 „	5	„
„	„	75	„	80 „	3	„
„	„	80	„	— „	2	„

rocznej wartości.

f) Gdy trwanie zobowiązania zależy od życia dwu lub więcej osób, to wartość skapitalizowaną oblicza się według wieku osoby najstarszej lub najmłodszej stosownie do tego, czy zobowiązanie ma zgasnąć z chwilą zgonu osoby, która umrze pierwsza, lub z chwilą śmierci osoby, która umrze ostatnia.

Przepisy powyższe dotyczą również obliczenia wartości użytkowania.

Roczną wartość użytkowania przyjmuje się w sumie, wynoszącej 4% wartości rzeczy, poddanej użytkowaniu, chyba, że niewątpliwą jest wartość wyższa lub niższa.

Art. 6. Jeżeli co do rzeczy, oddanych na skład, służy dwu lub więcej osobom solidarnie prawo rozporządzania, to w razie śmierci jednej z nich zachodzi celem wymiaru podatku spadkowego domniemanie prawne, iż te rzeczy należały do osoby zmarłej.

Jeżeli umówiono się, że prawo rozporządzania ma nie ten, na czyje imię rzeczy złożono, lecz wyłącznie inna osoba, natenczas w razie śmierci tej innej osoby zachodzi w zakresie wymiaru podatku spadkowego domniemanie prawne, że należały w całości do niej.

Powyższe postanowienia stosują się również do przedmiotów, znajdujących się w skrzynkach depozytowych (safes), tudzież w razie oddania na

skład pieniędzy z zastrzeżeniem zwrotu takiej samej sumy lub wogóle w razie złożenia rzeczy zamiennych z zastrzeżeniem zwrotu takiej samej ilości rzeczy tego samego rodzaju.

Postępowanie co do przeprowadzenia przeciwdowodu ustalone będzie rozporządzeniem.

Art. 7. Podatnik winien udowodnić istnienie i wysokość długów i ciężarów (art. 3), których potrącenia żąda.

Do długów i ciężarów zalicza się również koszty ostatniej choroby spadkodawcy, o ile ich nie pokryto za jego życia z jego majątku, oraz koszty pogrzebu i nagrobka.

Celem obliczenia czystej wartości przedmiotu, poddanego użytkowaniu, nie potrąca się wartości użytkowania.

Art. 8. Podatek nie należy się, gdy czysta wartość otrzymanego majątku nie przewyższa 5.000 marek polskich.

Również nie podlegają podatkowi: sprzęty pokojowe i kuchenne, pościel, odzież i bielizna, przeznaczone do użytku w gospodarstwie domowem spadkodawcy lub darującego, a przechodzące na małżonka lub krewnych w linji prostej — jeżeli wartość ich nie przewyższa 10.000 marek polskich.

Art. 9. Stopę podatku oznacza się według załączonej taryfy.

Celem obliczenia podatku należy od czystej wartości otrzymanego majątku potrącić sumę, równającą się najwyższej kwocie bezpośrednio poprzedzającego stopnia wartości. Od reszty wymierza się podatek według stopnia wartości, pod który podpada cała czysta wartość otrzymanego majątku, od sumy potrąconej zaś ten podatek, który przypada według stopnia wartości bezpośrednio poprzedzającego.

Art. 10. Jeżeli majątek przechodzi na dwie lub więcej osób, to oblicza się podatek co do każdego z nabywców osobno, według czystej wartości części majątku, jemu przypadłej.

Art. 11. Artykułu 8 oraz pozycji 1 taryfy, o ile dotyczą małżonka, nie stosuje się, jeżeli w chwili otwarcia spadku lub zdziałania darowizny małżeństwo było rozwiązane lub małżonkowie byli rozłączeni co do stołu i łoża.

Art. 12. Pokrewieństwo lub powinowactwo, określone w taryfie, uznaje się także wówczas, gdy wynikło ze związków nieślubnych.

Dziecko nieślubne, przysposobione przez swojego ojca lub swoją matkę, należy do osób, wymienionych w taryfie pod poz. 1.

Art. 13. O ile majątek, który fundacja, zakład, zrzeszenie lub związek samorządny otrzymały na podstawie rozporządzenia ostatniej woli lub darowizny, nie jest przeznaczony na cele dobroczynne, ani na cele nauki lub nauczania, Minister Skarbu zezwoli na wniosek podatnika, by wymiar nastąpił podług stopy, wskazanej w poz. 5 taryfy, jeżeli cel, na który majątek jest przeznaczony, ma ważne znaczenie dla dobra ogólnego.

Minister Skarbu może na wniosek podatnika zezwolić na zastosowanie stopy, wskazanej w pozycji 5 taryfy, także wówczas, gdy fundacja, zakład, zrzeszenie lub związek samorządny ma siedzibę za granicą, a zachodzą warunki podane w powołanej pozycji 5 lub w części pierwszej niniejszego artykułu.

Art. 14. Jeżeli ten sam darujący z tym samym obdarowanym zawarli dwie lub więcej umów, podlegających podatkowi od darowizn, natenczas podatek od każdej z tych umów wymierza się według stopy jednolitej, odpowiadającej sumie podstaw wymiaru, obliczonych co do każdej umowy z osobna.

Powyższy przepis stosuje się odpowiednio, jeżeli ktoś nabył majątek w sposób uzasadniający wymiar podatku spadkowego, a nadto zawarł ze spadkodawcą jedną lub więcej umów podlegających podatkowi od darowizn.

Art. 15. Notarjusz, spisując akt umowy, podlegający wymiarowi podatku od darowizn, ma zapytać strony, czy i o ile zachodzą okoliczności uzasadniające zastosowanie art. 14 i odpowiedź stron podać w akcie.

Art. 16. Kwota podatku, o ile wypada z ułamkiem marki, winna być zaokrąglona w górę do pełnej marki.

Art. 17. Do zapłacenia podatku obowiązana jest osoba, która nabywa majątek w sposób podany w art. 1.

Art. 18. Gdy pewien przedmiot przypadł niepodzielnie (w częściach idealnych) dwu lub więcej nabywcom, to każdy z nich prócz podatku, przypadającego nań w myśl art. 17, obowiązany jest solidarnie z współnabywcami do zapłacenia podatków, które przypadają na nich z powodu nabycia tego przedmiotu; łączna kwota, której władza skarbowa może żądać od jednego z współnabywców, nie może jednak wynosić więcej, niż czysta wartość majątku przezeń nabytego.

Art. 19. Nadto może władza skarbowa żądać uiszczenia podatku:

a) od dłużnika zapisu, o ile chodzi o podatek od legatu,

b) od darującego,

c) od notarjusza albo urzędnika publicznego (państwowego lub samorządowego), o ile nie dopełnił obowiązku, ustanowionego dla notarjuszów albo urzędów lub urzędników publicznych w przepisach niniejszych lub w przepisach wykonawczych, wydanych na ich podstawie,

d) od osoby, którą uznano winną przestępstwa, przewidzianego w art. 31, o ile chodzi o kwotę służącą za podstawę obliczenia grzywny, jeśli w myśl innych przepisów osoba ta nie jest obowiązana do zapłacenia kwoty wyższej.

Art. 20. Osobom wymienionym w art. 18 i 19 służy prawo regresu przeciw obowiązanym w myśl art. 17, a to: wymienionym w art. 18 według zasady, podanej w art. 1213 i 1214 kodeksu cywilnego Napoleona, wymienionym w art. 19 według zasady, podanej w art. 1216 tegoż kodeksu. Powstanie prawa regresu powoduje przejście przynależytości połączonych z wierzytelnością Skarbu Państwa (art. 1692 powołanego kodeksu).

Dłużnik zapisu może legatarjuszowi potrącić podatek przy wydaniu zapisanego majątku.

Art. 21. Skarb Rzeczypospolitej oraz polskie zakłady państwowe, będące odrębnemi osobami prawnemi, są wolne od podatku spadkowego oraz od podatku od darowizn.

Art. 22. Osoby obowiązane do uiszczenia podatku spadkowego, jak również wykonawca testamentowy i kurator spadku wakującego, winni zawiadomić władzę skarbową o śmierci spadkodawcy w ciągu miesiąca od dnia, w którym się o niej dowiedzieli. Osoby te, jak również dłużnicy spadkodawcy, oraz ci, w których posiadaniu znajdują się przedmioty spadkowe, mają na wezwanie władzy skarbowej dostarczyć danych potrzebnych celem wymiaru podatku. Jeżeli obowiązany do zawiadomienia władzy skarbowej (dostarczenia danych) jest małoletnim nieusamowolnionym lub bezwłasnowolnym, to obowiązków powyższych winien dopełnić ojciec lub opiekun.

Szczegółowe przepisy w przedmiocie, objętym niniejszym artykułem, wyda Minister Skarbu.

Art. 23. Szacunek majątku, od którego należy się podatek, ma być podany w sumie, wyrażającej wartość sprzedażną w dniu otwarcia spadku, względnie zdziałania aktu darowizny. Jeżeli suma podana zdaniem władzy skarbowej nie odpowiada wartości sprzedażnej, to ma władza skarbowa uwiadomić o tem podatnika i wyznaczyć mu termin najmniej dwutygodniowy, do odpowiedzi. O ileby podatnik nie odpowiedział lub jeżeliby ponowne jego oświadczenie pozostawiło wątpliwość co do trafności podanego szacunku, to władza skarbowa ustali wartość sprzedażną sama sposobem, który określony będzie w drodze rozporządzenia. Koszta tego ustalenia wartości poniesie podatnik, jeżeli kwota, stwierdzona przez władzę skarbową, przewyższa podaną o więcej, niż trzecią część.

Art. 24. Władza skarbowa wymierza podatek spadkowy i zawiadamia o wymiarze przez nakaz płatniczy.

Podatek spadkowy należy zapłacić w ciągu miesiąca od doręczenia nakazu płatniczego.

Kwoty, nieuiszczone w terminie, ściągnięte będą w drodze przymusowej według przepisów o egzekucji podatków bezpośrednich.

Odwołanie (art. 29) nie odracza płatności.

Art. 25. W razie niezapłacenia podatku w przepisanym terminie pobiera się odsetki za zwłokę w wysokości 1% miesięcznie od zaległości za czas od upływu terminu płatności do uiszczenia; przytem miesiąc rozpoczęty liczy się za cały.

Celem obliczenia odsetek za zwłokę należy zaległość podatku, składającą się z całych marek i z fenigów, zaokrąglić do najbliższej kwoty, obejmującej całe marki, a to: w górę, gdy chodzi o 50 fenigów lub więcej, w dół zaś, gdy fenigów jest mniej, niż 50.

Art. 26. Na wniosek podatnika zezwoli władza skarbowa—w razie potrzeby za odpowiedniem zabezpieczeniem - na odroczenie płatności podatku lub jego części albo na uiszczenie ratami najpóźniej w ciągu lat pięciu, jeżeli stwierdzi, że niezwłoczna zapłata byłaby dla podatnika ze względu na jego stosunki gospodarcze zbyt uciążliwa. Władza skarbowa cofnie lub ograniczy ulgi, udzielone z powyższego powodu, w razie odpowiedniej zmiany w stosunkach gospodarczych płatnika. Od płatnika, któremu zezwolono na odroczenie płatności lub na spłatę ratami, pobierane będą odsetki w wysokości ½% miesięczne płatne z dołu (odsetki za odroczenie), przytem miesiąc rozpoczęty liczy się za cały. W razie niedotrzymania terminu pobrane będą odsetki za zwłokę, przewidziane w art. 25 od całej sumy, nieuiszczonej w terminie.

Art. 27. Przed uiszczeniem lub zabezpieczeniem podatku spadkowego nie może nastąpić bez zezwolenia władzy skarbowej ani przepisanie majątku spadkowego w księdze hipotecznej, ani uiszczenie długu przez dłużnika spadkodawcy, ani wydanie przedmiotów spadkowych, przechowywanych przez osoby trzecie. Dotyczy to również wydania przedmiotów, wymienionych w art. 6, oraz wypłaty sum ubezpieczenia, płatnych wskutek śmierci spadkodawcy.

Kto świadomie wbrew temu przepisowi uiszcza dług lub wydaje przedmioty wyżej wymienione, odpowiada za podatek, o ile on się należy od wierzytelności, umorzonej przez uiszczenie lub od wydanych przedmiotów.

O ile z treści sporządzić się mającego aktu notarjalnego lub dokumentu, co do którego notarjusz ma uwierzytelnić własnoręczność podpisu, wynika przejście majątku wskutek śmierci, może notarjusz sporządzić akt lub uwierzytelnić własnoręczność podpisu tylko za uprzedniem zezwoleniem władzy skarbowej.

Art. 28. Od darowizny, zdziałanej w formie aktu notarjalnego, uiścić należy podatek gotówką do rąk notarjusza, który pobrane sumy wnosi do kasy państwowej.

Sporządzenie aktu notarjalnego przed uiszczeniem podatku dopuszczalne jest tylko za uprzedniem zezwoleniem władzy skarbowej.

W razie uchybienia powyższym przepisom, w szczególności w razie pobrania podatku w kwocie niższej, niż się należy, wymierza podatek władza skarbowa przez nakaz płatniczy (art. 24). Nadto notarjusz ulega grzywnie, przewidzianej w art. 32.

Art. 29. Od nakazu płatniczego (art. 24 i 28) oraz od orzeczenia, którem nałożono grzywnę (art. 32), można wnieść odwołanie w ciągu miesiąca od doręczenia.

Jeżeli tytułem podatku od darowizn (art. 28) uiszczono do rąk notarjusza więcej, niż się należy, władza skarbowa zarządzi zwrot nadpłaty w razie wniesienia prośby o zwrot w ciągu lat trzech od uiszczenia. Jeżeli władza skarbowa dowiedziała się w tymże czasie w jakikolwiek inny sposób o nadpłacie, to zarządzi zwrot z urzędu.

Art. 30. Prawo do wymierzenia podatku ulega przedawnieniu z upływem lat dziesięciu od dnia, w którym prawo to powstało. Bieg przedawnienia przerywa się przez wszelkie czynności urzędowe, odnoszące się do wymierzenia podatku, o ile o nich podatnika urzędownie uwiadomiono.

Art. 31. Kto oświadcza świadomie nieprawdę celem udaremnienia opodatkowania spadku lub darowizny, lub spowodowania wymiaru w kwocie niż-

szej, niż należy się według ustawy, staje się winnym występku i ulega w drodze sądowej grzywnie nie przewyższającej dziesięciokrotnej wysokości kwoty, na której utratę Skarb Państwa narażono. W razie okoliczności, szczególnie obciążających, może być wymierzona prócz grzywny kara więzienia do sześciu miesięcy.

Grzywna nie może przenosić przypadającego winnemu majątku, będącego podstawą wymiaru.

Pozbawienie wolności, zastępujące grzywnę w razie niemożności jej ściągnięcia, nie może przewyższać sześciu miesięcy.

Art. 32. Winni innego rodzaju naruszeń przepisów o opodatkowaniu spadków i darowizn — w szczególności niedopełnienia w wyznaczonym terminie obowiązku zawiadomienia władzy skarbowej o śmierci spadkodawcy lub dostarczenia danych, potrzebnych celem dokonania wymiaru — podlegają grzywnie do wysokości 50.000 marek polskich.

Grzywnę tę wymierza władza skarbowa.

Art. 33. Odpowiedzialność z art. 32 ulega przedawnieniu z upływem lat pięciu od dnia, w którym nastąpiło naruszenie ustawy. Prawo żądania grzywny już nałożonej przedawnia się z upływem lat pięciu od dnia, w którym orzeczenie karne stało się prawomocnem.

Bieg przedawnienia przerywa się przez wszelkie czynności urzędowe, odnoszące się do wymiaru lub uiszczenia grzywny, o ile o nich winnego urzędownie zawiadomiono. Od dnia przerwy przedawnienie biegnie na nowo; w razie odroczenia płatności rozpoczyna się bieg przedawnienia z dniem, do którego zapłatę odroczono.

Art. 34. Minister Skarbu ustali właściwość władz skarbowych do przedsiębrania czynności urzędowych w myśl przepisów niniejszych i przepisów wykonawczych, wydanych na ich podstawie.

Minister Skarbu w porozumieniu z właściwymi Ministrami zarządzi, czy i jak urzędy publiczne (państwowe i samorządowe), w szczególności też notarjusze, mają w inny jeszcze sposób, niż określono w przepisach niniejszych, współdziałać z władzami skarbowemi celem opodatkowania spadków i darowizn.

Art. 35. Majątek, znajdujący się w kraju, wlicza się do podstawy wymiaru w całości, jeżeli spadkodawca lub darujący był w dniu otwarcia spadku lub zdziałania darowizny obywatelem Państwa Polskiego lub miał zamieszkanie w kraju.

Jeżeli był cudzoziemcem i zamieszkiwał za granicą, to znajdujący się w kraju majątek nieruchomy podlega opodatkowaniu bezwzględnie, ruchomy zaś o tyle, o ile nabywca jest obywatelem Państwa Polskiego lub ma zamieszkanie w kraju.

Art. 36. Wartość majątku nieruchomego i ruchomego, znajdującego się za granicą, wlicza się do podstawy wymiaru, jeżeli spadkodawca lub darujący był w dniu otwarcia spadku lub zdziałania darowizny obywatelem Państwa Polskiego.

Jeżeli był cudzoziemcem, to majątek znajdujący się za granicą nie podlega opodatkowaniu.

Art. 37. Wierzytelność poczytuje się za znajdującą się w kraju, jeżeli wierzyciel ma w kraju zamieszkanie.

Postanowienia art. 35 i 36, dotyczące nieruchomości, stosują się również do praw, wynikających z ciężarów rzeczowych (z zobowiązania przemysłowca górniczego do wynagrodzenia właściciela gruntu za użytkowanie wnętrza i t. p.).

Art. 38. Przy ustaleniu czystej wartości spadku lub majątku darowanego zalicza się do ciężarów w przypadkach określonych w art. 35 i 36 podatek zapłacony obcemu państwu.

Art. 39. Jeżeli w przypadkach określonych w art. 35—37, należą do spadku lub majątku darowanego zarówno przedmioty, podlegające opodatkowaniu, jakoteż takie, których się nie wlicza do podstawy wymiaru, to celem ustalenia czystej wartości — o ile podatnik lub władza skarbowa nie udowodnili, że długi i ciężary w całości lub w części obciążają tylko przedmioty pierwsze lub tylko drugie — potrąca się taką część długów i ciężarów, jaka odpowiada stosunkowi ogólnej wartości przedmiotów, należących do podstawy wymiaru, do ogólnej wartości wszystkich przedmiotów nabytych.

Art. 40. Gdy majątek podlegający opodatkowaniu znajduje się w dwu lub więcej dzielnicach, to wymierzenie podatku nastąpi w tej dzielnicy, w której spadkodawca zamieszkiwał, lub w której zdziałano akt darowizny. Jeżeli spadkodawca zamieszkiwał lub akt darowizny zdziałano poza dzielnicami, w których znajduje się majątek, podlegający opodatkowaniu, to Minister Skarbu postanowi, w której dzielnicy nastąpić ma opodatkowanie.

W wypadkach powyższych ustalenie, które przedmioty podlegają opodatkowaniu, oraz obliczenie podstawy wymiaru, mają być dokonane dla każdego przedmiotu według przepisów, obowiązujących w danej dzielnicy. Co do terminu płatności oraz środków prawnych, stosują się przepisy, obowiązujące w dzielnicy, w której podatek wymierzono.

Art. 41. Ustęp 1 art. 51 rosyjskiego Zbioru ustaw o opłatach, jak również art. 280 tegoż Zbioru nie stosują się do darowizn.

Art. 42. Przepisy niniejsze wchodzą w życie piętnastego dnia po ogłoszeniu.

Będą jednak stosowane z wyjątkiem art. 31 — 33 również wówczas, jeżeli spadkodawca zmarł w czasie od 1 stycznia 1916 r., a do dnia ogłoszenia niniejszych przepisów nie zapadła decyzja władzy skarbowej o należności podatku spadkowego.

Art. 43. Wykonanie niniejszych przepisów należy do Ministra Skarbu w porozumieniu z właściwymi Ministrami.

(Dz. U. R. P. Nr. 49 z d. 22 czerwca 1920 r., poz. 300).

Załącznik do art. 28. ustawy i do art. 5b przepisów.

TABLICA

wskazująca skapitalizowaną wartość świadczenia, którego wartość roczna równa się 1 marce polskiej.

Ilość lat	Wartość skapitalizowana Mk.	Wartość skapitalizowana fen.	Ilość lat	Wartość skapitalizowana Mk.	Wartość skapitalizowana fen.	Ilość lat	Wartość skapitalizowana Mk.	Wartość skapitalizowana fen.
1	1	0,0	29	17	66,3	57	23	22,0
2	1	96,2	30	17	98,4	58	23	32,7
3	2	88,6	31	18	29,0	59	23	43,0
4	3	77,5	32	18	58,9	60	23	52,8
5	4	63,0	33	18	87,4	61	23	62,4
6	5	45,1	34	19	14,8	62	23	71,5
7	6	24,2	35	19	41,1	63	23	80,3
8	7	00,2	36	19	66,5	64	23	88,7
9	7	73,3	37	19	90,8	65	23	96,9
10	8	43,5	38	20	14,3	66	24	04,7
11	9	11,1	39	20	36,8	67	24	12,2
12	9	76,0	40	20	58,5	68	24	19,4
13	10	38,5	41	20	79,3	69	24	26,4
14	10	98,6	42	20	99,3	70	24	33,0
15	11	56,3	43	21	18,6	71	24	39,5
16	12	11,8	44	21	37,1	72	24	45,6
17	12	65,2	45	21	54,9	73	24	51,6
18	13	16,6	46	21	72,0	74	24	57,3
19	13	65,9	47	21	88,5	75	24	62,8
20	14	13,4	48	22	04,3	76	24	68,0
21	14	59,0	49	22	19,5	77	24	73,1
22	15	02,9	50	22	34,2	78	24	78,0
23	15	45,1	51	22	48,2	79	24	82,7
24	15	85,7	52	22	61,8	80	24	87,2
25	16	24,7	53	22	74,8	81	24	91,5
26	16	62,2	54	22	87,3	82	24	95,7
27	16	98,3	55	22	99,3	83	24	99,7
28	17	33,0	56	23	10,9	84 i wyżej	25	00,0

(Dz. Ust. R. P. № 49, z dnia 22 czerwca 1920 r., do poz. 300).

Załącznik do art. 3 ustawy i do art. 9 przepisów.

Taryfa opodatkowania spadków i darowizn.

Pozycja	Określenie podatnika według jego znamion osobistych, w szczególności według jego stosunku do spadkodawcy lub darującego	a do 5000	b nad 5000 do 10000	c nad 10000 do 20000	d nad 20000 do 50000	e nad 50000 do 100000	f nad 100000 do 200000	g nad 200000 do 500000	h nad 500000 do 1000000	i nad 1000000 do 3000000	j nad 3000000 do 5000000	k nad 5000000 do 10000000	l nad 10000000 do 20000000	m nad 20000000
		Czysta wartość otrzymanego majątku w markach polskich — Podatek wymierza się według niżej podanej stopy procentowej												
1	Małżonek. Zstępny.	—	2	3	4	5	6	7	8	10	12	14	17	20
2	Wstępny. Przysposobiony. Zięć lub synowa.	—	3	4	5	6	7	8	10	12	15	18	21	25
3	Rodzeństwo rodzone lub przyrodnie. Dzieci rodzeństwa. Pasierb.	—	4	6	8	11	14	17	20	23	26	29	32	36
4	Krewni do 4 stopnia wyżej niewymienieni (rodzeństwo rodziców, rodzeństwo dziadków, wnukowie rodzeństwa, rodzeństwo stryjeczne lub cioteczne).	—	7	9	11	14	17	20	24	28	32	36	40	45
5	Fundacja, zakład, zrzeszenie lub związek samorządny, mające siedzibę w państwie polskiem—co do majątku otrzymanego na podstawie rozporządzenia ostatniej woli lub darowizny na cele dobroczynne albo na cele nauki lub nauczania.	—	2	3	4	5	6	7	8	10	12	14	17	20
6	Inni.	—	10	14	18	22	26	30	35	40	45	50	55	60

Monopol Spirytusowy.

403.

OKÓLNIK L. 9831/20.

Do Izb Skarbowych, Wydział IV.

Według otrzymanych tutaj wiadomości, w handlach, sprzedających wyroby monopolowe, pejsachowe i prywatnych likierni, powszechnie pobiera się ceny wyższe od oznaczonych na etykietach i w cennikach (art. 1117 ust. ros.); zauważono nawet w wystawach sklepowych butelki ze spirytusem pejsachowym z notatką ceny 400 mk.

Poleca się donieść, czy zauważyły organy skarbowe takie nadużycia, czy były o tem spisane protokóły, a na przyszłość donosić Dyrekcji co miesiąc aż do odwołania o liczbie protokółów tych spraw dotyczących.

Równocześnie zwraca się uwagę, że winnych odsprzedaży nabytych przez nich trunków bez patentu i pozwolenia na sprzedaż należy pociągać do odpowiedzialności na mocy 1110—1112 art. Ust. ros.

Warszawa, dn. 22 czerwca 1920 r.

W zastępstwie:

(—) *A. Hyżycki.*

404.

OKÓLNIK L. 9973/20.

Do Izb Skarbowych.

W sprawie odroczeń uiszczania należności za spirytus do wyrobu wódek.

Na mocy decyzji Ministra Skarbu z dn. 16 b. m. L. 3462/20 zezwala się nabywanie spirytusu do wyrobu wódek z odroczeniem uiszczenia należności do 3 miesięcy od czasu udzielenia przez Izbę tego odroczenia — po zabezpieczeniu ich kaucją w asygnatach pożyczki państwowej.

Celem ujednostajnienia postępowania urzędowego, dotyczącego składania i podjęcia kaucji, jako też pobierania spirytusu na podstawie złożonej kaucji, ustanawia się przepisy następujące:

1. Kaucja składa się do Kasy Skarbowej asygnatami polskiej pożyczki państwowej według 100% wartości nominalnej w wysokości, odpowiadającej całkowitej należności monopolowej za mający się pobrać spirytus, jako depozyt, na rachunek Izby Skarbowej, w której okręgu znajduje się zainteresowana fabryka wódek.

2. Podanie o odroczenia uiszczenia należności wnosi się do Izby Skarbowej ostatnio wskazanej z załączeniem odnośnego kwitu Kasy Skarbowej.

3. Na podstawie pomienionego kwitu Izba Skarbowa, po wciągnięciu tegoż do księgi według wzoru Nr. 5, dołączonego do § 91 Tymcz. Przep. z dn. 26 stycznia b. r. (Dz. Urz. M. S. Nr. 5/20 poz. 107), upoważnia urząd akc. i mon., w którego okręgu znajduje się miejsce pobrania spirytusu, do zarządzenia wydania takowego, podając przytem, komu ma być wydany spirytus, ilość tegoż, miejsce pobrania, wysokość złożonej kaucji, datę i numer kwitu kasowego i termin uiszczenia gotówką należności monopolowej. Odpisy tego rozporządzenia równocześnie mają być przesłane Izbie Skarbowej, w której obrębie znajduje się miejsce pobrania spirytusu, jako też urzędowi akc. i mon., dozorującemu fabrykę wódek.

4. Po otrzymaniu powyższego rozporządzenia odnośny urząd akc. i mon. poleca dotyczącemu inspektorowi kontroli skarbowej wydać spirytus, przesyłając mu równocześnie zaświadczony przez się odpis rozporządzenia Izby Skarbowej.

5. Inspektor, wydający spirytus z rafinerji, 1) czyni na rzeczonym odpisie adnotację o wydaniu spirytusu i dołącza ten odpis do księgi magazynowej rafinerji, 2) zaznacza w świadectwie przewozowem na odprawiony spirytus i duplikacie tego, że przypadająca zań opłata w kwocie określonej została z mocy takiego to rozporządzenia Izby odroczona do takiego to a takiego terminu, 3) przesyła **w drodze służbowej** duplikat świadectwa urzędowi, do którego okręgu kieruje się spirytus, 4) w rubryce 21 i 29 księgi magazynowej rafinerji nad sumą należną dopisuje „odroczona“, a przy przeniesieniach wyodrębnia sumy odroczone.

6. Inspektor, dozorujący fabrykę wódek, obowiązany bezzwłocznie powiadomić o przyjęciu spirytusu przełożony urząd akc. i mon., który o temże winien powiadomić przełożoną Izbę Skarbową, oraz Izbę Skarbową i urząd akc. i mon., z których okręgu odprawiono spirytus.

7. Ostatnio wymieniony urząd akc. i mon. (z okręgu którego odprawiono spirytus), zostawiając przy swoich aktach odpis wskazanego w p. 6 zawiadomienia, przesyła oryginał tegoż inspektorowi dozorującemu dotyczącą rafinerję, celem dołączenia do księgi magazynowej rafinerji.

8. Izba Skarbowa, Urząd akc. i mon., w których okręgu znajduje się fabryka, oraz rafinerja, z której wysłany został spirytus, prowadzą według załączonego wzoru książkę kontroli uiszczenia należności za spirytus (w rafinerji prowadzi książkę osobiście Inspektor Skarbowy lub w zastępstwie jego komisarz kontroli skarbowej).

9. Kwit z uiszczenia gotówką odroczonej należności winien być złożony przez stronę tej izbie skarbowej, która zezwoliła na odroczenie należności. Po zarejestrowaniu kwitu Izba: a) nakazuje organom, prowadzącym księgę kontroli (p. 8) wciągnięcie kwitu do tej księgi i b) przesyła kwit, za pośrednictwem właściwego urzędu akcyz i monopolów, inspektorowi, dozorującemu rafinerję, celem dołączenia tego kwitu do ksiąg rafinerji po uwidocznieniu w księdze magazynowej, że odroczona należność monopolowa jest uiszczona. Na podstawie rzeczonego kwitu może nastąpić podjęcie kaucji lub też odnowienie nadal kredytu.

10. Wpłacenie odroczonej należności monopolowej winno być uskutecznione w terminie właściwym, a przytem odroczona suma musi być przed 1 lipca nowego okresu obrachunkowego zupełnie pokrytą; uchybienie temuż pociąga za sobą wstrzymanie wydania kolejnego przydziału spirytusu. W razie gdyby pokrycie odroczonej sumy przed 1 lipca nie nastąpiło, to niepokryta suma uwidocznia się na dzień 1 lipca w księdze magazynowej odnośnej rafinerji.

Warszawa, dn. 25 czerwca 1920 r.

W zastępstwie:

(—) *A. Hyżycki.*

Izba Skarbowa Wzór
w . . . . do L. 9973
L.

POZWOLENIE.

Na podstawie kaucji, złożonej przez zarząd fabryki wódek . . . . w . . . . do Kasy Skarbowej w . . . . za kwitem Nr. . . . . z dn. . . . . . . 1920 r. asygnatami polskiej pożyczki państwowej 1920 r. w kwocie . . . . marek zezwala się niniejszem tej fabryce pobrać z rafinerji . . . . w . . . . *) litrów stustopniowych spirytusu oczyszczonego.

Uiszczenie należności monopolowej za rzeczony spirytus w kwocie . . . . *) marek odracza się do dn. . . . . 1920 r.

Opłatę stemplową uiszczono.

m. . . . . . . dn. . . . . . . 1920 r.

Dyrektor Izby Skarbowej w . . . . . .

Naczelnik Wydziału IV

*) Ilość marek i litrów należy notować wyrazami i cyrami.

(Strona druga).

Urzędowi akcyz i monopolów

w . . . .

do odpowiedniego urzędowania.

m. . . . . . . dn. . . . . . . 1920 r. L.

Dyrektor Izby Skarbowej w . . . .

Naczelnik Wydziału IV

Na mocy niniejszego pozwolenia wydano z rafinerji w . . . . . . stustopniowych litrów spirytusu do likierni w . . . . za świadectwem przewozu z dn. . . . . . . 192 . . roku L. . . Opłata należności, t. j. . . . . marek została odroczona do . . . . . . 192 . . roku.

Inspektor akcyzowy:

Izba Skarbowa w . . . .

Kontrola odroczonych należności za spirytus wydany z rafinerji do likierni.

Wniesiono kaucję						Odroczono uiszczenie należności na mocy pozwolenia			Wydano spirytus			Przyjęto spirytus			Uiszczono należność			Zwolniono kaucję		
№ kolejny	Nazwa wódczarni wnoszącej kaucję	Do jakiej Kasy Skarbowej	Wysokość kaucji	Na rachunek jakiej Izby	Data i numer kwitu kasowego	Izba odraczająca uiszczenie	L. i data zarządzenia odraczającego	Wyznaczony termin uiszczenia należności	Skąd	Ilość litrów	№ i data świadectwa przewozowego	Gdzie	Data przyjęcia	Ilość litrów	Kasa Skarbowa	Suma	№ i data kwitu	Izba zwalniająca	Liczba i data zarządzenia zwalniającego	UWAGA

405.

OKÓLNIK III—L. 10433/20.

Do Izb Skarbowych — Wydział IV.

Założenie w Izbach Skarbowych ksiąg buchalteryjnych odnośnie do browarów i miodosytni.

W celu ujęcia należytej kontroli nad produkcją browarów i miodosytni, tudzież nad wpływami z akcyzy od słodu i miodu należy w każdej Izbie Skarbowej założyć bezzwłocznie i prowadzić stale, począwszy od 1 stycznia 1920 r. następujące książki kontrolne:

1) **Księga buchalteryjna** dla browarów według załączonego wzoru Nr. 1 i dla miodosytni według wzoru Nr. 2. Dla każdego browaru, względnie miodosytni, wyszczególnionych imiennie, założyć osobną stronicę książki i na niej wciągać co miesiąc wszystkie daty, podane w nagłówku wzoru. Po ukończeniu roku kalendarzowego należy zesumować cyfry miesięczne, przenosząc ewentualne nadpłaty

i niedobory na rok następny. Okazujące się przy prowadzeniu książki wątpliwości co do uiszczonej akcyzy pozostających z miesiąca na miesiąc nadpłat, lub niedoborów, zwłaszcza w porównaniu z wykazanemi przez Kasy Skarbowe wpływami, należy bezzwłocznie wyjaśnić i o ewentualnych sprostowaniach donieść natychmiast Dyrekcji Monopolu Spirytusowego celem sprostowania zapisów w księgach Dyrekcji.

2) **Księga pomocnicza** dla wykazów o browarach według załączonego wzoru Nr. 3 i dla miodosytni według wzoru Nr. 4. Browary, względnie miodosytnie, znajdujące się w obrębie Izby Skarbowej, winny być wyszczególnione jeden pod drugim na wspólnej stronicy, zaś na arkuszach wkładkowych, których poszczególne stronice przeznaczone są na bieżące miesiące kalendarzowe, wciągnięte być mają daty nagłówka. Księga ta ma być pomocniczą przy zestawianiu miesięcznych wykazów, przedkładanych perjodycznie Dyrekcji Monopolu Spirytusowego według wzorów, jak wyżej Nr. 3 i 4.

Wszystkie księgi Nr. Nr. 1, 2, 3 i 4 należy założyć od 1 stycznia 1920 r., zatem daty za miesiące ubiegłe roku bieżącego wciągnąć naraz z odpisów miesięcznych odnośnych ksiąg obrachunkowych, prowadzonych w browarach i w miodosytniach.

Celem uzgodnienia wpisów za miesiące poprzednie w księgach, prowadzonych w Izbach Skarbowych z odnośnemi wpisami w księgach, prowadzonych w Dyrekcji Monopolu Spirytusowego, należy po założeniu książek przesłać do Dyrekcji Monopolu Spirytusowego odpisy według wzorów Nr.Nr. 3 i 4 za czas od 1 stycznia 1920 r. aż do miesiąca bieżącego.

Podstawę do prowadzenia ksiąg buchalteryjnych i pomocniczych, jak wogóle podstawę do należytej kontroli wpływów akcyzowych stanowią księgi obrachunkowe (produkcyjne), prowadzone w browarach i w miodosytniach. Ze względu przeto na nadzwyczaj ważne znaczenie tych ksiąg zechce Izba Skarbowa dołożyć starań przez podwładne sobie Urzędy i organa, by wszelkie wpisy w tych księgach prowadzone były z największą dokładnością. Notowania wpłaconej istotnie akcyzy muszą być bezwarunkowo poparte numerem i datą kwitu Kasy Skarbowej, przeniesienia i sumowania wszelkich dat muszą być uskuteczniane z całą dokładnością i w taki sposób, by każdej chwili można było należycie się zorjentować, jaka pozostaje do wyrównania zaległość akcyzy, względnie jaka pozostaje nadpłata. Wciąganie do książek ułamków puda słodu, jak się to jeszcze w niektórych browarach praktykuje, jest niedopuszczalne, albowiem w myśl obowiązujących ustaw akcyza od słodu płatna jest od pełnych pudów.

To samo dotyczy również i miesięcznych odpisów z powyższych ksiąg, które muszą zawierać bezwarunkowo wszystkie daty obowiązującego nagłówka wykazów bez żadnych opuszczeń. Daty te muszą być należycie zesumowane za cały miesiąc w e w s z y s t k i c h rubrykach; zaś pozostałe z przeszłego miesiąca i okazujące się na miesiąc następny niedopłaty i nadwyżki muszą być uzgodnione nietylko z bieżącemi datami odnośnie do należnej akcyzy i faktycznie wypłaconej, ale także i z poprzedniemi i następnemi odpisami miesięcznemi.

Sporządzone przez przedsiębiorcę browaru, lub miodosytni odpisy miesięczne księgi obrachunkowej (produkcyjnej) winien sprawdzić na miejscu organ kontroli skarbowej i najpóźniej do dnia trzeciego każdego miesiąca przesłać jeden egzemplarz odpisu Izbie Skarbowej, a drugi Dyrekcji Monopolu Spirytusowego.

Izba Skarbowa po wciągnięciu dat odpisu do księgi buchalteryjnej i pomocniczej, winna sporządzić wykaz **miesięczny** (z wyszczególnieniem osobnem każdego browaru i miodosytni) według wzoru Nr.Nr. 3 i 4 i przesłać przed 15 każdego miesiąca Dyrekcji Monopolu Spirytusowego. Uwidocznione w wykazie nadpłaty i niedobory akcyzy muszą być uzgodnione z nadesłanemi wykazami za poprzedni miesiąc, a ewentualne różnice i sprostowania należycie uzasadnione.

Przedłożenie wykazów według wzorów Nr.Nr. 1 i 2 rozporz. 18 lutego 1920 r. L. 2959 uchyla się.

Na końcu nadmienia się, że nałożony na Izby Skarbowe tutejszem rozporządzeniem z dn. 27-go kwietnia 1920 r. L. 6819 obowiązek przesyłania odpisów miesięcznych wykazów także i Ministerstwu Aprowizacji, pozostaje i nadal w mocy.

Warszawa, dn. 6 lipca 1920 r.

W zastępstwie:

(—) *A. Hyżycki.*

WZÓR № 1

do rozporządzenia Dyr. Monop. Spiryt.
z dnia 6 lipca 1920 r. L. 10433 20.

(Strona pierwsza).

Izba Skarbowa w

KSIĘGA BUCHALTERYJNA

o produkcji browarów i wpływach akcyzy od słodu za ...... 1920 roku.

(Strona druga).

Powiat	Miejscowość	Imię i nazwisko właściciela	Zezwolono na uruchomienie	Rok i miesiąc	Ilość zacierów	Zużyto słodu pudów		Zużyto chmielu funtów	Należność akcyzy	
						na jeden zacier	do wszystkich zacierów		Mk.	f.
				192...... Styczeń. .						
				Luty . . .						
				Marzec . .						
				Kwiecień ,						
				Maj . . .						
				Czerwiec .						
				Lipiec . .						
				Sierpień .						
				Wrzesień .						
				Październik						
				Listopad .						
				Grudzień .						
				Razem . .						

(Dalszy ciąg strony drugiej).

Z poprzedniego miesiąca pozostał				Wpłacono w sprawozdawczym miesiącu		Pozostaje				Wpłacono tytułem należności patentowych		Otrzymano brzeczki	Sp. dziewana ilość piwa	Uwaga
niedobór		nadpłata				niedobór		nadpłata						
Mk.	f.	Mk.	f.	Mk.	f.	Mk.	f.	Mk.	f.	Mk.	f.	wiader	wiader	

WZÓR № 2
do rozporz. Dyr. Monop. Spiryt. z dnia 6 lipca 1920 r. l. 10433/20.

(Strona pierwsza).

Izba Skarbowa w ....

KSIĘGA BUCHALTERYJNA
o produkcji miodosytni i wpływach akcyzy od miodu za 1920 rok.

(Strona druga).

Nr. bieżący	POWIAT	Miejsce położenia miodosytni	Imię i nazwisko właściciela miodosytni	Zezwolono na uruchom. miodosytni	Pojem. kotła warzel. (wiader)	Ilość dni sycen.	Przypadająca akc. za 1 dzień sycenia Mk.	f.	za wszystkie dni sycen. Mk.	f.
	Miechów . . .	Wolbrom . . .	Józef Rożański .	Rozp. Min. Sk. z dnia....... L......	22		23	76		
						—	—	—	—	—
						3	—	—	71	28
						—	—	—	—	—
						1	—	—	23	76
				Razem		4	23	76	95	04
				Razem						

(Dalszy ciąg strony drugiej).

w miesiącu, roku	Przerobiono: miodu pudów / kg.	cukru pudów / kg.	chmiel. funtów / kg.		Otrzym. gotow. miodu wiader / litrów	Wpłacono: do kasy skarbowej w	dnia roku	za kwitem №	tytułem akcyzy Mk.	f.	Kor.	h.	tyt. pat. akc. Mk.	f.	Kor.	h.
1919																
stycz.	—	—	—	—	—	Miechowie	20 1 / 1919	41	—	—	—	—	21	60	—	—
lut.	30 / 491·265	3 / 49·136	3 / 1·228	—	60 / 738	„	3 2 / 1919	186	71	28	—	—		—	—	
marz.	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
kwiec.	15 / 245·69	—	1·5 / 0·683	—	30 / 369	„	20 4 / 1919	387	23	76	—	—		—	—	—
maj.																
czerw.																
lip.																
sierp.																
wrzes.																
paźdz.																
list.																
grudz.																
—	45 / 736·[illegible]	3 / 49·136	4·5 / 1·911		90 / 1107	—	—	—	95	04	—	—	21	60	—	
1920																
stycz.																
lut.																
marz.																
kwiec.																
maj.																
czerw.																
lip.																
sierp.																
wrzes.																
paźdz.																
list.																
grudz.																

WZÓR № 3
do rozporz. Dyr. Monop. Spiryt. z dnia
6 lipca 1920, l. 10433/20.

(Strona pierwsza).

Izba Skarbowa w ....

KSIĘGA POMOCNICZA

do sporządzenia wykazów o browarach za 1920 r.

(Strona druga).

№ bieżący	Powiat	Miejscowość	Imię i nazwisko właściciela	Ilość zacierów	Zużyto słodu pudów: na jeden zacier	Zużyto słodu pudów: do wszystkich zacierów	Zużyto chmielu funtów	Należność akcyzy Mk.	Należność akcyzy f.

(Dalszy ciąg strony drugiej).

Z poprzedniego miesiąca pozostał: niedobór Mk.	niedobór f.	nadpłata Mk.	nadpłata f.	Wypłacono w sprawozdawczym miesiącu Mk.	f.	Pozostaje: niedobór Mk.	niedobór f.	nadpłata Mk.	nadpłata f.	Wpłacono tytułem należytości patentowych Mk.	f.	Otrzymano brzeczki (wiader)	Spodziewana ilość piwa (wiader)	UWAGA

WZÓR № 4
do rozporz. Dyr. Monop. Spiryt. z dnia
6 lipca 1920 r. l. 10433/20.

(Strona pierwsza).

Izba Skarbowa w ....

KSIĄŻKA POMOCNICZA

dla sporządzania wykazów o miodosytniach za 1920 rok.

(Druga strona).

№ bieżący	Powiat	Miejsce położenia miodosytni	Imię i nazwisko właściciela miodosytni	Zezwolono na uruchomienie miodosytni	Pojemn. kotła warzel. (wiader)	Ilość dni sycenia	Przypadająca akcyz. za 1 dzień sycenia Mk.	za 1 dzień sycenia f.	za wszystkie dni sycenia Mk.	za wszystkie dni sycenia f.
1	Miechów . .	Wolbrom . .	Józef Rożański . .	Rozp. Min. Sk. z dnia .... L.....	22	—				
2	Ostrów . . .	Wojutycze. .	Stanisław Sikorski .	„	10	2	10	80	21	60
3	Pultusk. . .	Chęciny . .	Karol Fabjan . . .	„	20	4	21	60	86	40
4	Tomaszów. .	Stawice. . .	Juljan Żurowski . .	„	—	—	—	—	—	—
	Razem .	—		—	—		—	—	—	
	Miechów .	Wolbrom . .	Józef Rożański . .	„	22	3	23	76	71	28
	i t. d.									
			Do przeniesienia	—	—	—	—	—	—	—

(Dalszy ciąg strony drugiej).

Przerobiono: w miesiącu roku	miodu	cukru	chmielu		Otrzymano gotow. miodu	Wpłacono: do Kasy Skarbowej w	dnia roku	za kwitem №	tytułem akcyzy Mk.	f.	Kor.	h.	tyt. pat. akc. Mk.	f.	Kor.	h.
1919 stycz.																
"	—	—	—	—	—	Miechów	20/I 1919	41	—	—	—	—	21	60	—	—
"	20 / 327.50	1 / 16.375	1 / 0.109	—	40 / 492	Ostrów	7/I 13/I 22/I	12 23 29	21	60	—	—	21	60	—	—
"	40 / 635.00	4 / 65.500	4 / 1.096	—	80 / 984	Pułtusk	3/I 5/I 7/I 9/I	8 9 10 11	86	40	—	—	—	—	—	—
"	—	—	—	—	—	Tomaszów	2/I	3	—	—	—	—	21	60	—	—
"	60 / 982.50	5 / 81.875	5 / 2.015	—	120 / 1476	—	—	—	108	00	—	—	64	80	—	—
luty																
"	30 / 491.265	3 / 49.120	3 / 1.728	—	60 / 738	Miechów	3/II 1919	186	71	28	—	—	—	—	—	—

406.

OKÓLNIK L. 11118/20.

Do Izb Skarbowych.

W uzupełnieniu okólnika Dyrekcji Monopolu Spirytusowego z dnia 22-go czerwca r. b. L. 9831/20 wyjaśnia się, że winni odsprzedaży **spirytusu i wódki (okowity)** bez pozwolenia, mają być pociągani do odpowiedzialności w b. okupacji niemieckiej, na mocy ustawy okowicianej z dnia 10-go października 1915 r. Nr. 13 rozp. (Dz. rozp. Jen. Gub. Warsz. Nr. 5), a w okupacji austrjackiej na mocy rozp. Naczelnego Wodza c. i k. armji z dnia 22-go kwietnia 1916 r. Nr. 55 (rozp. Min. Sk. z dnia 12-go listopada 1918 roku, Dz. Urz. M. Sk. 31/1 19 Nr. 1).

w z

(—) *A. Hyżycki.*

Pożyczki państwowe.

407.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU,

uzupełniające rozporządzenie *) z d. 21 maja 1920 r. w sprawie wykonania ustawy z dnia 11 maja 1920 r. w przedmiocie przyjmowania obligacji austrjackich pożyczek wojennych przy wpłatach na 5% długoterminową wewnętrzną pożyczkę państwową z r. 1920.

Art. 1.

Przy dokonywanych na zasadzie postanowień rozporządzenia z dnia 21 maja 1920 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 47 z 1920 r. poz. 296) wpłatach obligacji austrjackich pożyczek wojennych na 5% długoterminową wewnętrzną pożyczkę państwową z r. 1920 mogą Oddziały Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej, Kasy Skarbowe i Urzędy Podatkowe do czasu przeprowadzenia rejestracji, przewidzianej w art. 2 powołanego rozporządzenia, przyjmować od osób, będących niewątpliwie obywatelami polskimi, tudzież od instytucji, funduszów i osób prawnych, mających główną siedzibę na obszarze Rzeczypospolitej, całą ilość posiadanych przez nie przed dniem 1 listopada 1918 r. obligacji austrjackich pożyczek wojennych w stosunku w art. 1, 4 i 5 powołanego rozporządzenia ustalonym.

Art. 2.

Wymienione w art. 1 osoby i instytucje, posiadające obligacje austrjackiej pożyczki wojennej w przechowaniu poza granicami Rzeczypospolitej, będą mogły po przeprowadzeniu rejestracji, przewidzianej w art. 2 rozporządzenia z dnia 21 maja 1920 roku aż do terminu, który później oznaczony zostanie, dokonać za okazaniem imiennych świadectw tymczasowych na uskutecznioną przez nie gotówkową subskrybcję na 5% długoterminową wewnętrzną pożyczkę państwową z r. 1920 dodatkowej wpłaty na tę pożyczkę w zarejestrowanych obligacjach do wysokości 1/3, zaś, w wypadkach, przewidzianych w art. 5 powołanego rozporządzenia, do całkowitej wysokości sumy subskrybowanej w gotowiźnie — o ile wykażą, że sprowadzenie obligacji austrjackich pożyczek wojennych w granice Rzeczypospolitej nastąpiło za zezwoleniem odnośnego Przedstawicielstwa Polskiego zagranicą.

Warszawa, dnia 16 lipca 1920 r.

Minister Skarbu:
w z. (—) *R. Rybarski.*

*) Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 24 z dn. 5/7 1920 r., poz. 352.

Sprawy budżetowe.

408.

OKÓLNIK L. 58311.

Do Kancelarji Cywilnej Naczelnika Państwa, Biura Sejmu Ustawodawczego, Najwyższej Izby Kontroli Państwa, Prezydjum Rady Ministrów, wszystkich Ministerstw, Głównego Urzędu Likwidacyjnego i Głównego Urzędu Ziemskiego, Generalnego Delegata Rządu we Lwowie.

W sprawie oszczędności w gospodarce państwowej.

Już w programowem przemówieniu mojem w Sejmie, wygłoszonem dnia 30 czerwca b. r., miałem sposobność zaznaczyć, że celem pierwszorzędnym Rządu będzie dążyć do możliwie jaknajumiejętniejszego gospodarowania groszem publicznym, do zapobiegania w szczególności wadliwej, bo rozrzutnej administracji publicznej.

W obliczu wysuwających się dzisiaj na pierwszy plan troski o utrzymanie egzystencji Państwa, staje się konieczność najdalej idącej oszczędności budżetowej główną zasadą administracji, która to zasada musi przyświecać wszystkim władzom, urzędom i organom państwowym. Tylko bowiem wówczas spełnimy ciążący na nas w historycznym momencie obowiązek, jeżeli rozporządzalnych dziś materjalnych środków Państwa użyjemy wyłącznie na pokrycie wydatków, związanych z utrzymaniem i zabezpieczeniem naszej państwowości.

Dotychczasowe doświadczenie poucza nas jednak, że organy publiczne nie zawsze liczyły się z siłami finansowemi Skarbu Państwa. Niejednokrotnie żądano i używano grosza publicznego na cele niewątpliwie ważne i doniosłe z punktu widzenia udoskonalenia i rozwinięcia we wszystkich szczegółach istniejących, ale nie niezbędne z punktu widzenia istnienia i zabezpieczenia bytu Rzeczypospolitej.

Dlatego pozwalam sobie prosić Pana Ministra (Prezesa, Generalnego Delegata), aby w uznaniu obecnej sytuacji zechciał polecić Kierownikom podwładnych urzędów i władz, by we wszystkich działach administracji, pod osobistą odpowiedzialnością, stosowali bezwzględną oszczędność, polegającą na uskutecznianiu tylko tych wydatków, które są niezbędne dla utrzymania normalnego toku administracji publicznej, oraz tych, które bezpośrednio lub pośrednio są związane z obroną granic i z utrzymaniem i zabezpieczeniem bytu Państwa. Wszystkie inne wydatki będą musiały być odłożone na czas późniejszy.

Zasady powyższe należy bezwzględnie stosować, zarówno co do wydatków już ustalonych i przyznanych budżetami poszczególnych władz i urzędów, jakoteż we wszystkich wnioskach, zmierzających do podwyższenia już przyznanych lub otwarcia nowych kredytów. Podkreślam z naciskiem, że mylne jest spotykane często zapatrywanie władz, iż obowiązkiem ich jest zużycie zupełne stojących im do dyspozycji kwot budżetowych. Przeciwnie, obowiązkiem jest najdalej idące ograniczenie wydatków, aby pozostałe w ten sposób środki pieniężne mogły być użyte na naglące potrzeby obrony Państwa.

Stwierdzam, że Państwa, znajdujące się w nierównie korzystniejszem od nas położeniu — wymieniam Anglję i Francję — uznały konieczności stosowania w obecnych przełomowych czasach daleko posuniętej oszczędności budżetowej. U nas w czasie ciężkiej wojny, wobec znanego stanu finansów państwowych, przestrzeganie oszczędności jest kategorycznym imperatywem, dyktowanym powagą dziejowej chwili.

Celem dopilnowania ścisłego stosowania wymienionych wyżej zasad, przez wszystkie władze Rzeczypospolitej, zostaje utworzony w obrębie Departamentu budżetowego Ministerstwa Skarbu specjalny organ, którego zadaniem będzie ujednostajnienie wspomnianych zasad i podawanie do mej wiadomości spostrzeżonych co do nich odchyleń, celem wyciągnięcia z takich faktów najdalej idących konsekwencji.

Warszawa, dnia 3 lipca 1920 r.

Prezydent Ministrów i Minister Skarbu:

(—) *Wł. Grabski.*

Przepisy rachunkowe i kasowe.

409.

OKÓLNIK L. 59181.

Do wszystkich Kas skarbowych.

Na podstawie obowiązujących obecnie tymczasowych przepisów o sposobie pobierania dochodów i dokonywania wydatków przez władze i urzędy państwowe, oraz Instrukcji dla Kas skarbowych, Ministerstwo Skarbu poleca Kasom skarbowym przyjmować wszelkie wpływy, wnoszone przez dłużników na rachunek Polskiego Państwowego Banku Rolnego w Warszawie na następujących zasadach:

§ 1. Kasy skarbowe otrzymywać będą bezpośrednio z Polskiego Państwowego Banku Rolnego blankiety zawiadomień i deklaracji (wzór Nr. 1) do przyjmowania rat półrocznych z tytułu udzielonych przez tenże Bank pożyczek.

§ 2. Polski Państwowy Bank Rolny nadsyłać będzie Kasom skarbowym na dni 10 przed terminami płatności rat półrocznych, t. j. przed 1-m kwietnia i 1-m października każdego roku omawiane zawiadomienia i deklaracje, obliczone i wypełnione sumami, oznaczającemi przypadające Bankowi Rolnemu należności, do pozycji „razem" włącznie, pozostawiając niewypełnionemi pozycje: „odsetki za zwłokę" i „ogółem".

§ 3. Przypadające ewentualnie od dłużników odsetki za zwłokę obliczać należy w dniu spłaty należności w stosunku ½% za każdy cały lub rozpoczęty miesiąc zwłoki od całej sumy należności, objętej pozycją „razem".

§ 4. Kasy skarbowe przyjmować będą tylko całkowitą sumę należności, wykazaną na blankietach zawiadomień i deklaracji, po doliczeniu przypadających ewentualnie odsetek za zwłokę. Częściowa spłata rat pożyczkowych, wykazanych na wymienionych deklaracjach i zawiadomieniach, jest niedopuszczalną.

§ 5. Dłużnicy, opłacający przypadające od nich raty półroczne od pożyczek, udzielonych im przez Polski Państwowy Bank Rolny uprzednio podpisują nadesłane deklaracje, uzupełniane sumami w pozycjach „odsetki za zwłokę", o ile takowe należą się i „ogółem". Podpisane deklaracje stanowić będą dla

Kas skarbowych jedyne dowody przychodowe w myśl § 46-go instrukcji dla kas skarbowych.

§ 6. Skarbnicy, względnie kasjerzy po dokładnym sprawdzeniu, czy blankiety zawiadomień są wypełnione w odnośnych pozycjach temi samemi sumami, co i deklaracje, pobierają od dłużników przypadające należności, wydając wzamian pokwitowania, przewidziane w § 54-ym instrukcji dla Kas Skarbowych (wzór Nr. 6).

§ 7. Bezzwłocznie po przyjęciu raty pożyczki. Kasy skarbowe odsyłają odnośne zawiadomienia do Polskiego Państwowego Banku Rolnego w Warszawie, ulica Traugutta Nr. 13.

§ 8. Po upływie 45 dni od daty płatności rat od udzielonych pożyczek, t. j. co 15-go maja i 15-go listopada każdego roku, Kasy skarbowe zwracają do Polskiego Państwowego Banku Rolnego w Warszawie wszystkie pozostałe nieopłacone blankiety deklaracji i zawiadomień.

§ 9. Niezależnie od pobierania półrocznych rat od udzielonych pożyczek w terminach ich płatności Kasy skarbowe winny przyjmować w każdym czasie wszelkie sumy, wpłacone na rachunek Polskiego Państwowego Banku Rolnego, odbierając od wpłacającego deklarację, przewidzianą w § 46-ym Instrukcji dla kas skarbowych. W deklaracjach winien być wyraźnie wymieniony cel, na jaki dana wypłata uskutecznia się, imię i nazwisko dłużnika, oraz numer pożyczki bankowej, przestrzegając, w wypadkach, gdy wpłaty bywają uskuteczniane nie osobiście przez dłużników, aby wpłacający wskazywali w odnośnych deklaracjach imiona i nazwiska właściwych dłużników.

§ 10. Kasy skarbowe wysyłać będą do Polskiego Państwowego Banku Rolnego zawiadomienia (wzór Nr. 6 do Instrukcji dla Kas skarbowych) o każdej wpłaconej na rachunek tegoż Banku sumie bezzwłocznie w dniu dokonania wpłaty.

W zawiadomieniach tych winny być uczynione wszystkie dane, jakie umieszczone są w odnośnych deklaracjach.

§ 11. Kasy skarbowe zapisywać będą wszelkie dokonywane na dobro Polskiego Państwowego Banku Rolnego wpłaty na rachunek sum obrotowych.

§ 12. Kasy skarbowe sporządzać będą dekadami co 11-go, 21-go i 1-go każdego miesiąca spisy (wzór Nr. 2) wszystkich pobranych w poprzedniej dekadzie na rachunek Polskiego Państwowego Banku Rolnego sum w 2-ch egzemplarzach.

Jeden z tych egzemplarzy wysyłać należy bezpośrednio do Centralnej Kasy Państwowej, drugi zaś do Polskiego Państwowego Banku Rolnego.

Warszawa, dn. 5 lipca 1920 r.

W zastępstwie:

(—) *H. Musiałkowski.*

Sprawy walutowe.

410.

USTAWA

z dn. 9 lipca 1920 r.

w przedmiocie udzielenia Rządowi pełnomocnictw do wydawania rozporządzeń w sprawie regulowania obrotu pieniężnego z krajami zagranicznemi.

Art. 1. Udziela się Rządowi na przeciąg jednego roku pełnomocnictwa do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy, mających na celu regulację obrotu pieniężnego z krajami zagranicznemi.

Art 2. Rozporządzenia rządowe, wymienione w art. 1, dotyczyć mogą porządku ustalenia powszechnie obowiązującej skali przerachowania walut zagranicznych na marki polskie, warunków nabywania, posiadania, przechowywania i gromadzenia walut i dewiz zagranicznych, obrotu niemi, oraz przewozu ich przez granicę, obrotu zagranicznego marek polskich, jakoteż organizacji nadzoru nad całokształtem obrotu pieniężnego z krajami zagranicznemi.

Art. 3. Osoby, winne wykroczenia przeciwko postanowieniom i zakazom, zawartym w rozporządzeniach rządowych, wymienionych w art. 1 i 2, oprócz konfiskaty sum pieniężnych, pozostających w związku z wykroczeniem, ulegają karze:

a) na obszarze b. dzielnic rosyjskiej i pruskiej — więzienia do jednego roku i grzywny do stu tysięcy marek, lub jednej z tych kar;

b) na obszarze b. dzielnicy austrjackiej — aresztu lub aresztu ścisłego do jednego roku i grzywny do stu tysięcy marek, lub jednej z tych kar.

Takim samym karom ulegną osoby, winne usiłowania tych wykroczeń, lub udziału w nich.

Art. 4. Osoby, skazane na karę w myśl art. 3, można wyrokiem właściwego sądu (art. 5) pozbawić na przeciąg czasu do lat trzech prawa prowadzenia handlu lub zarządzania przedsiębiorstwem albo też zajmowania się pośrednictwem handlowem.

Art. 5. Do orzekania kar w zakresie, przewidzianym w art. 3 i 4, powołuje się:

a) na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej sądy pokoju,

b) na obszarze b. dzielnic austrjackiej i pruskiej sądy powiatowe.

Art. 6. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. 7. Wykonanie ustawy niniejszej powierza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości, na obszarze zaś b. dzielnicy pruskiej — Ministrowi b. Dzielnicy Pruskiej w porozumieniu z Ministrami Skarbu i Sprawiedliwości.

Marszałek:
(—) *Trąmpczyński.*

Prezydent Ministrów:
w z. (—) *St. Śliwiński.*

Minister Skarbu:
w z. (—) *R. Rybarski.*

Minister Sprawiedliwości:
w z. (—) *Dr. J. Morawski.*

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:
w z. (—) ***W. Kucharski.***

(Dz. Ustaw Rz. P. Nr. 56 z d. 15 lipca 1920 r., poz. 347).

411.

STAN EMISJI BILETÓW POLSKIEJ KRAJOWEJ KASY POŻYCZKOWEJ dnia 10-go lipca 1920 r.

Dnia 30-go czerwca 1920 r. obieg wynosił	Mk. 21.641.961.224.—
Od dnia 30/VI do 10/VII r. b. wypuszczono	„ 1.700.717.204.—
Od dnia 10-go lipca r. b wypuszczono w obieg ogółem	Mk. 23.342.678.428.—
W tem na podstawie artykułu 2 Ustawy z dnia 26-go marca 1920 r. (Dziennik Ustaw № 31 poz. 179) .	M. 4.956.620.400.—*)

*) Cyfra ta ulegnie zmianie po otrzymaniu ścisłych danych ze wszystkich punktów wymiany koron.

Za Naczelnego Dyrektora:
(—) *Bigo.*

Główny Skarbnik:
( ) *Marjan Karpus.*

Przepisy o stosunkach handlowych z zagranicą.

412.

ROZPORZĄDZENIE

Ministerjalne w przedmiocie zmiany art. 13 rozporządzenia wykonawczego z dnia 6 sierpnia 1919 r. do dekretu o wywozie towarów za granicę, przywozie z zagranicy i przewozie tranzytowym.

Na zasadzie art. 12 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. (Dz. Pr. P. P. Nr. 15, poz. 216) zmienia się treść art. 13 rozporządzenia wykonawczego*) z dn. 6 sierpnia 1919 do powołanego dekretu (Dz. Ust. R. P. Nr. 5, poz. 27 z r. 1920) w sposób następujący:

*) Dz. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 25, z dn. 3 IX 1919 r., poz. 366.

„Art. 13. W razie wykrycia przekroczenia zakazu przywozu, wywozu i przewozu tranzytowego towarów obowiązany jest urząd celny, który wykroczenie wykrył, zatrzymać sprawcę wraz z towarem, sporządzić dokładny protokuł, i stosownie do art. 3 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. albo rozpoznać sprawę, albo skierować ją do rozpoznania właściwemu sądowi. Odpis protokułu należy przesłać Ministerstwu Skarbu. W b. zaborze austrjackim urzędy celne mają przedkładać protokuł dyrekcji okręgu skarbowego do dalszego zarządzenia.

Jeżeli wykroczenie wykryły inne organa, winny sprawcę wraz z towarem odprowadzić do najbliższego urzędu celnego, który postąpi w sposób wskazany w 1-ym ustępie tego artykułu.

Jeżeli między towarami zatrzymanemi znajdują się przedmioty ulegające łatwo zepsuciu lub takie, których przechowanie na składzie byłoby połączone z trudnościami, należy uczynić o tem wzmiankę przy końcu protokułu, a towar natychmiast sprzedać ludności z wolnej ręki po cenach normalnych (art. 6 ust. 2 dekretu z d. 7 lutego 1919 r.).

Przedmioty skonfiskowane prawomocnym wyrokiem będą sprzedane przez właściwy Urząd Celny w drodze publicznego przetargu. Uzyskane ze sprzedaży sumy przypadają Skarbowi Państwa“.

Warszawa, dnia 1-go czerwca 1920 r.

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Antoni Olszewski.*

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Grabski.*

Minister Aprowizacji:
w/z.
( ) *L. Zaborowski.*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
(—) *Bardel.*

Minister Kolei Żelaznych:
(—) *K. Bartel.*

Minister Poczt i Telegrafów:
(—) *L. Tołłoczko.*

Minister Spraw Wojskowych:
(—) *J. Leśniewski.*

(Dz. Ust. Rz. P. Nr. 55, z dnia 15 lipca 1920 r., poz. 340).

Tłoczono w Drukarni Państwowej. Miodowa 20. № 10523 19 VII. 3000